

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2018 m. balandis Nr. 4 (104)

Sniegas ir smėlis

Geriausių Lietuvos paplūdimio tinklininkų auksas ir bronza pirmajame Europos sniego tinklinio čempionate

LIETUVA

WWW.LTOK.LT

kristina
kruopienytė

SPECIAL FOR

AUDIMAS

Vasaros atostogų
kolekcija
„ART WAVE“

www.audimas.com

TURINYS

5

SKAITYTOJAMS

LTOK PREZIDENTĖS MINTYS

6

IŠ ARTI

TREČIA IŠSIPILDŽIUSI SVAJONĖ

9

PROJEKTAS

SPORTAS SUVIENIJO MOKYKLAS

11

MAŽŪJŲ ŽAIDYNĖS

SPORTO AISTROS IR SKANŪS PRIZAI

12

KONFERENCIJA

OLIMPINĖS LEGENDOS NENORI SENTI

14

PROBLEMA

KODĖL ŽLUGDOMAS SPORTO MOKSLAS

17

MEDALIAI

IŠ PAPLŪDIMIO – ANT SNIEGO

20

NUO KRANTO

IŠŠŪKIS – PENKISKART ILGESNĖ DISTANCIJA

22

PARODA

ATVIRUKUOSE – LIETUVIŲ GYVENIMAS SU KREPŠINIU

24

ŠIMTMETIS

PIRMIEJI ŽURNALISTAI OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE

27

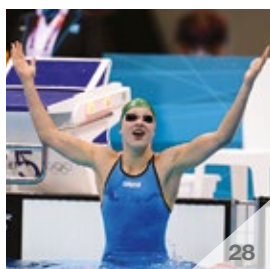
VICEČEMPIONAS

LIETUVIUI – EUROPOS SIDABRAS

28

KONKURSAS

RŪTA – KELRODĖ ŽVAIGŽDĖ

30

PAMĄSTYMAI

SILPNUMO JĖGA

31

KRONIKA

LTOK ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

34

ISTORIJA

TECHNIŠKIAUSI ŽAIDYNIŲ BOKSININKAI

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 4 (104), 2018 m.

VIRŠELYJE

Pirmojo Europos sniego tinklinio čempionato nugalėtojos I.Dumauskaitė ir M.Povilaitytė bei vyrų varžybų bronzos laimėtojai A.Rumševičius ir L.Každailis

CEV nuotr.

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Inga Jarmalaitė
Lina Daugėlaitė
Marytė Marcinkevičiūtė
Vytautas Žeimantas
Algis Balsys
Dominykas Genevičius
Dainius Genys
Vytautas Ruzginas

FOTOGRAFAI

Alfredas Pliadis
Vytautas Dranginis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

SPAUSDINA

„Lietuvos ryto“ spaustuvė

TIRAŽAS

4000 egz.
ISSN 1648-6331
Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“

**EURO
JACKPOT**

LAIMĖK IKI

910

MILIJONŲ EURŲ

PADEDAME UGDYTI MĄSTANČIĄ VISUOMENĘ

DAINA GUDŽINEVIČIŪTĖ

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO
KOMITETO PREZIDENTĖ

”

**AKTYVIOJI VISUOMENĖS
DALIS BIRŽELIO 2 D. RINKSIS
PANEVĖŽYJE. AUKŠTAITIJOS
SOSTINĖJE VYKS OLIMPINĖ
DIENA – DIDŽIAUSIAS MASINIO
SPORTO RENGINYS LIETUVOJE.**

Praėjo 122 metai nuo pirmųjų šiuolaikinių olimpinų žaidynių, kurios 1896 m. balandį įvyko Atėnuose, Graikijoje. Žaidynėse dalyvavo sportininkai iš 14 pasaulio valstybių, pirmuoju olimpinu čempionu tapo amerikietis trišuolininkas Jamesas Connolly. Tuo metu čempionams buvo teikiami sidabro medaliai, prizinininkams – vario.

Olimpiniame judėjime ir apskritai sporte ne tik medalių spalva svarbi. Rūpinamės augančia karta, aplinka, kurioje gyvename, visuomenės sąmoningumu bei sveikais kūnais. Kol pasaulis minėjo pirmųjų olimpinų žaidynių sukaktį, mūsų šalyje įpusėjo Lietuvos mažųjų žaidynės. Antrajame jų etape dalyvavo 227 ikimokyklinės ugdymo įstaigos. Mažieji varžėsi linkmose estafetėse, juos aplankė „LTeam“ talismanas Ažuolas, olimpiečiai. Lietuvos mažųjų žaidynėmis siekiame, kad vaikai patirtų judėjimo malonumą, pamiltų sportą, o fizinis aktyvumas bei jo teikiamas džiaugsmas kiekvienam taptų svarbia kasdiene gyvenimo dalimi.

Klaipėdos regione baigėsi sėkmingai jaunuosius lyderius įtraukęs bendras Britų tarybos ir Lietuvos tautinio olimpinio komiteto projektas „Svajonių komandos“ („Dreams & Teams“). Tai dar vienas žingsnis pasitelkus sportą ugdyti jaunų žmonių XXI amžiaus kompetencijas – kritinį mąstymą ir gebėjimą spręsti problemas, tobulinti bendravimo ir bendradarbiavimo, kūrybiškumo, pilietiškumo, lyderystės, asmeninio tobulėjimo įgūdžius. Pasaulio pedagogai fizinį aktyvumą kaip priemonę naudoja patiems įvairiausiems ugdymo tikslams pasiekti. Su šiais metodais susipažino projekte dalyvavę Klaipėdos pedagogai, kurie įgytas žinias ir patirtį panaudojo dirbdami su vyresnių klasių moksleiviais, o šie ėmėsi iniciatyvos ir surengė tris renginius pradinukams. Džiaugiamės rezultatais ir jaučiamės svariai prisidedantys prie mąstančios, atsakingos, kūrybingos ir sveikos visuomenės ugdymo.

Aktyvioji visuomenės dalis birželio 2 d. rinksis Panevėžyje. Aukštaitijos sostinėje vyks Olimpinė diena – didžiausias masinio sporto renginys Lietuvoje. Praėjusiais metais ši sporto šventė vyko Alytuje ir sukvietė daugiau kaip 20 tūkst. sportuojančių: vaikų, šeimų, mėgėjų ir profesionalų. Ir kai atrodo, kad jau nebėra kur plėstis, mes nustebiname – šiame Olimpiniame dienoje dalyvaus dar daugiau sporto federacijų, prie renginio prisideda žiemos sporto atstovai, vyks tarptautinės draugiškos varžybos, iš viso numatyta apie 60 sporto šakų ar rungčių. „Judėk, pažink, atrask“ – tai pasaulinis Olimpinės dienos šūkis, kuriuo vadovausimės Panevėžyje.

Nors olimpizmas skleidžia universalias idėjas, medaliai mus visus motyvuoja. Tiek Lietuvos mažųjų žaidynėse, tiek Olimpiniame dienoje jie bus iškovoti, garbingai įteikti ir, ko gero, užims svarbią vietą nugalėtojų namuose. Čempionai turi būti apdovanojami, tačiau dažnai lieka pamiršti jų treneriai. Bendradarbiaudamas su „Toyota“ Lietuvos tautinis olimpinis komitetas nusprendė naujų automobilių raktelius įteikti pasaulio čempionų treneriams Vladoiui Kidykui ir Mykolui Masilioniui. V.Kidykas – stipriausio pasaulyje disko metiko Andriaus Gudžiaus, o M.Masilionis – auksinės porinės keturvietės įgulos, kurią sudaro Martynas Džiaugys, Aurimas Adomavičius, Dovydas Nemeravičius ir Rolandas Maščinskas, treneris. Tikiu, kad automobiliai pagerins trenerių darbo sąlygas, sumažins laiko sąnaudas, prisidės prie kokybiškesnio darbo ir leis pasiekti dar geresnių rezultatų.

Per artimiausius kelis mėnesius specialios paskirties automobilių iš LTOK taip pat sulauks imtynių, plaukimo ir lengvosios atletikos federacijos. Anksčiau automobilius gavo ir jais važinėja baidarių ir kanojų, bokso, irklavimo, buriavimo, dviračių sporto, sunkiosios atletikos ir šiuolaikinės penkiakovės federacijos.

D. Gudžinevičiūtė

TREČIA IŠSIPILDŽIUSI SVAJONĖ

IŠ VANDENS PLATYBIŲ – Į JAUKŲ SPORTO KLUBĄ. BURIUOTOJAS ROKAS MILEVIČIUS IR KRANTE ATRADO MĖGSTAMĄ SPORTO ŠAKĄ, KURI TAPO JO LAISVALAIKIU, AISTRA IR VERSLU. SU SPARČIAI POPULIARĖJANČIO „CROSSFIT“ SPORTO SPECIFIKA BURIUOTOJAS SUPAŽINDINS BIRŽELIO 2 D. PANEVĖŽYJE PER OLIMPINĘ DIENĄ.

INGA JARMALAITĖ

Jachta aplink pasaulį apiplaukęs Rokas Milevičius buriavimą vadina darbu, o sparčiai populiarėjančią „CrossFit“ – gyvenimo aistra ir laisvalaikiu, kuris po truputį virsta darbu, nes kartu su bendraminčiais atidarys šios palyginti dar naujos sporto šakos klubą vis labiau įsitraukia į jo valdymą ir „CrossFit“ populiarinimą Lietuvoje.

Šį gana jauną, bet iš gimtinės Amerikos po visą pasaulį sparčiai plintantį sportą buriuotojas atrado dar 2010-aisiais, kai nepatekęs į 2008 m. Pekino žaidynes užsispyrė žūtbūt prasibrauti į 2012 m. Londono olimpinę regatą. Bet gautos traumas grąsino sutrukdyti šiam tikslui ir vienai didžiausių buriuotojo svajonių.

Atkreipti dėmesį į „CrossFit“ privertė būtinybė ieškoti kitokių traumuoto kūno treniravimo būdų. Patiko paprasta ir aiški šios sporto šakos treniruočių metodika, todėl R.Milevičius ėmė domėtis, gilintis ir treniruotis būtent pagal ją. Dažnos kelionės leido buriuotojui pamatyti įvairių miestų „CrossFit“ sporto klubų, vadinamų „boksais“, ir dar labiau pamilti šią sporto šaką, visą jos kultūrą ir bendruomenę. O noras pasidalyti atrasta naujove ir gimtinėje burti „CrossFit“ entuziastus paskatino su bendraminčiais Vilniuje atidaryti savo sporto klubą: po Londono žaidynių „Urban Gym“, o po „Volvo Ocean Race“ lenktynių 2016-ųjų pavasarį – „Amber CrossFit“. Tai buvo trečia išsipildžiusi R.Milevičiaus sportinė svajonė. Ties pirmomis dviem – patekti į olimpines

žaidynes ir išbandyti jėgas pačiose prestižiškiausiose jachtų lenktynėse aplink pasaulį „Volvo Ocean Race“ – jau buvo parašyti pliusukai.

„Klubas „Amber CrossFit“ vienija žmones, kuriems sportas, sveikas ir aktyvus gyvenimo būdas yra vertybės, todėl tarp tokių žmonių labai gera būti“, – sako šio klubo vienas savininkų R.Milevičius.

Kuo sužavėjo „CrossFit“ sportas?

Sužavėjo šio sporto metodika ir juo užsiimančios žmonės, tai yra „CrossFit“ bendruomenė. Tai unikali treniruočių metodika, kuri visų pirma moko žmones taisyklingai judėti, sportuoti ir kartu stiprinti bendrą fizinį pasirengimą. O labiausiai patiko dėl to, kad mes iš tiesų galime padėti žmonėms spręsti jų problemas ir siekti užsibrėžtų tikslų.

Mūsų treniruotės vyksta mažose grupėse, iki dešimties žmonių, kad treneris galėtų skirti kiekvienam dėmesio. Mes skatiname žmones kuo dažniau ateiti pas mus sportuoti ir kartu siekti rezultato – elgiamės kitaip, nei tai daro standartinis, tipinis sporto klubų verslas, suinteresuotas, kad kuo daugiau žmonių taptų nariais, o ar jie vaikščios sportuoti, čia jau kitas klausimas. Dažnai lankydamiesi „CrossFit“ sporto studijoje žmonės susibūliuoja ir tampa bendruomenė.

„CrossFit“ visame pasaulyje yra vienodas. Jeigu vienoje šalyje lankei šias treniruotes, nuvykęs į kitą šalį ar miestą greičiausiai irgi ieškosi „CrossFit“ klubo. Mes Vilniuje taip pat sulau-

kiame tokių žmonių, kurie atvyksta turistiniais ar verslo reikalais ir užsuka pas mus pabandyti, pasitreniruoti. Nors visi klubai yra unikalūs, „CrossFit“ atstovauja tam tikroms bendroms vertybėms – mums svarbus sportas, sveikas gyvenimo būdas, fizinis aktyvumas.

Kuo ši sporto šaka yra išskirtinė?

„CrossFit“ – labai funkcinė sporto šaka. Daug kas įsivaizduoja ir mes taip aiškiname, kad „CrossFit“ – tai sunkioji atletika, gimnastika, lengvoji atletika, bet tai nėra labai tikslus šios sporto šakos apibūdinimas. Ypač tokiems sportininkams kaip aš, kurie jau žino, kaip palaikyti gerą sportinę formą. Išskirtinė jos savybė ta, kad šią sporto šaką galima pritaikyti, pavyzdžiui, tiems žmonėms, kurie buvo patyrę traumų. „CrossFit“ tinka ne tik didelio meistriškumo atletams rengti, bet ir kiekvienam žmogui padėti, kad jo nestabdytų fizinės galimybės ir gyvenimas taptų lengvesnis. Tarkime, su sėdimu darbu susijusios problemos, nugaros bėdos – „CrossFit“ treniruotės padeda šioms žmonėms jaustis komfortabiliai, nepatirti diskomforto ir gyventi visavertį, kokybišką gyvenimą. Pavyzdžiui, nesunkiai užlipti į penktą, devintą aukštą arba nebijoti dėl savo nugaros, kai tenka mažus vaikus pakilnoti. Beje, pastarasis punktas aktualus ir man.

Ar siūlytumėte „CrossFit“ atrasti kiekvienam? Jei taip, kodėl?

Vienareikšmiškai taip! Siūlyčiau jį išbandyti ir atrasti dėl kelių priežasčių.

„Volvo Ocean Race“ regatoje

”

**POSAKIS „SVAJOKITE
ATSARGIAI“ YRA TEISINGAS,
BET NEUŽTENKA TIK SVAJOTI,
DAR REIKIA PASINAUDOTI
ATSIRADUSIA PROGA IR
NEIŠSIGĄSTI LAUKIANČIO
SUNKAUS DARBO.**

Asmeninio archyvo nuotr.

Viena pagrindinių yra ta, kad „CrossFit“ metodologija moko žmones taisyklingai judėti, vėliau sujungiamo šiuos judesius į pratimus ir gauname treniruočių programas. Visi „CrossFit“ judesiai ar pratimai pritaikomi pagal kiekvieno žmogaus poreikius ir galimybes, todėl užsiimti „CrossFit“ gali visi – ši sporto šaka tinkama kiekvienam, kuris gali ir nori sportuoti.

Kita priežastis – labai greit tampa priklausomas nuo „CrossFit“, nes treniruotės yra interaktyvios, įtraukiančios, nuolat išmoksti kažką nauja, nuolat tobulėjai ir matai teigiamus pokyčius.

Ar bendruomeniškumas – pagrindinė priežastis, dėl ko „CrossFit“ sparčiai populiarėja pasaulyje?

Manau, tai svarbi, bet ne pagrindinė priežastis. „CrossFit“ populiarėja dėl to, kad žmonės atranda kažką naujo, įsitikina, jog tai kitokios treniruotės, kurias lankant lengva įvertinti pasiektus sportinius rezultatus – kiekvienas mato savo progresą.

Turime labai pajėgių ir stiprių atletų, kurie rengiasi svarbioms varžyboms, per dieną treniruojasi po du tris kartus, bet man laikas – didžiausia vertybė, treniruotėms tiek jo skirti negaliu, bet kai neburiuoju, „CrossFit“ užsiimu kasdien. Apie bendruomeniškumą štai ką dar galiu pasakyti. Su šeima gyvename Kaune, bet į Vilnių važinėju po tris keturis kartus per savaitę. Nuvykęs būtinai pasportuoju „Amber CrossFit“ studijoje, o Kaune man sunku vaikščioti į standartinius spor-

to klubus, nes juose nuobodu, nėra kompanijos, nėra draugų.

Birželio 2 d. Panevėžyje per Olimpinę dieną vyks ir „CrossFit“ turnyras. Kokių tikslų ten sieksite?

Pagrindinis „LTeam Invitational“ tikslas – populiarinti sportą Lietuvoje. Kaip žinoma, pagal statistiką mes gerokai atsiliekame nuo Europos vidurkio, todėl norime supažindinti Lietuvą su naujomis sporto šakomis, kuriomis gali užsiimti kiekvienas.

Taip pat griausime klaidingą nuomonę apie šį sportą. Dažnas stereotipas, su kuriuo mes susiduriame, yra klaidingas žmonių įsivaizdavimas, esą „CrossFit“ sporto klubai – tai žvėriškų ir alinamų treniruočių vieta, į kurią renkasi tik aukščiausio lygio atletai. Taip, mes turime sportininkų, kurie dalyvauja varžybose, siekia pergalių ir rekordų (tokių atletų bus galima pamatyti ir Panevėžyje), bet pagrindiniai mūsų klientai yra paprasti žmonės, kurie nori gyventi sveikiau ir aktyviau. Ir mes jiems padedame.

Turime ir tokių narių, kurie prieš pora dešimtmečių sportavo, bet po to dėl įvairių priežasčių su sportu išsiskyrė – gavo traumą, neturėjo laiko arba (tai ypač pasakytina apie moteris) pasikeitė šeimyninės aplinkybės. O dabar vaikus užauginusios tokios moterys daro pirmuosius prisitraukimus, mokosi dirbti su štangomis. Galima paklausti, kam to reikia, bet jeigu žmogus jaučia džiaugsmą tai darydamas – vadinasi, jam to reikia.

„Amber CrossFit“ klubas veikia jau porą metų. Kiek pats asmeniškai prisidedate prie šio sporto klubo veiklos? Ar per šiuos metus pastebėjote pokyčių?

Prisidedu nemažai, bet mažiau, negu norėčiau, nes vis dar aktyviai buriuoju, todėl Lietuvoje nesu toks dažnas svečias, bet visą laisvą laiką, kurio lieka nuo šeimos ir buriavimo, skiriu „Amber CrossFit“.

Pastebėjome, kad ši sporto šaka populiarėja. Vis daugiau žmonių yra kažką girdėję apie „CrossFit“ ir ateina išbandyti. Dažnai sulaukiame tokių, kurie „CrossFit“ būna sportavę užsienyje, o ilgesniam ar trumpesniam laikui pargrįžę namo ima ieškoti tokio pat klubo.

Iš Amerikos kilęs „CrossFit“ tam tikra prasme yra globalizacijos pavyzdys – juo galima užsiimti visur, todėl ši sporto šaka sparčiai plinta pasaulyje. Lietuva – ne išimtis: prieš pora metų buvo vienas „CrossFit“ klubas, dabar Vilniuje jų yra trys, šiemet atsidarė Kaune, vienas yra Šiauliuose. Dar atsiranda įvairių sporto klubų, kurie bando kopijuoti „CrossFit“ metodologiją. Neabejoju, kad ši sporto šaka ir tokio tipo „butikiniai“ sporto klubai Lietuvoje ir Europoje išliks tarp populiariausių.

Aš visada sakau, kad Lietuva yra maža, jauna šalis, kurioje nesunku įdomioms naujovėms prigyti. Vilnius, Kaunas – inovatyvūs miestai. Juose lengva žmones sudominti nauju dalyku.

LENKTYNĖS

PIRMASIS

„Volvo Ocean Race“ – kas trejus metus vykstančios ir apie devynis mėnesius trunkančios jachtų lenktynės aplink pasaulį. Rokas Milevičius – pirmasis lietuvis buriotojas, dalyvavęs pačiomis prestižiškiausiomis ir sunkiausiomis buriavimo varžybomis vadinamose lenktynėse. 2014–2015 m. dvyliktoje „Volvo Ocean Race“ regatoje dalyvavęs R.Milevičius atstovavo Nyderlandų komandai „Sailing Holland“, kuri plaukė rėmėjos „Brunel“ vardu pavadinta jachta. Dvyliktosios regatos dalyviai įveikė 38 739 jūrmyles (apie 71 745 km), aplankė 10 uostų, o „Brunel“ įgula su R.Milevičiumi užėmė galutinę antrą vietą.

Klube „Amber CrossFit“ Vilniuje

ISTORIJA

„CROSSFIT“

„CrossFit“ – tai intensyvumu ir įvairove pasižyminti fizinio lavinimo programa, kurią sudaro įvairūs iššūkiai ir jėgą lavinantys pratimai. Dėl to „CrossFit“ dar vadinamas jėgos ir iššūkio sportu. Jėgos pratimai apima gimnastikos, sunkiosios atletikos, kalistenikos, iššūkio pratimai – bėgimo, irklavimo judesius. Šią programą per kelis dešimtmečius išstūbulino amerikiečiai Gregas Glassmanas ir Lauren Jenai. 1996 m. duris atvėrė pirmoji „CrossFit“ salė Kalifornijoje, 2000 m. buvo įsteigta „CrossFit“ įmonė. Šiam sportui sparčiai išpopuliarėjus nuo 2007-ųjų rengiamos „CrossFit“ žaidynės.

Išsamiai su šia sporto šaka bus galima susipažinti birželio 2 d. per Panevėžyje vykiančią Olimpinių dieną.

Apskritai pastebiu, kad sportu labiau domimasi. Ir ne tik Lietuvoje. Keliaudamas matau, kiek daug Vakaruose yra sporto klubų, kokie jie pilni, kiek daug bėgiojančių ir kitaip sportuojančių žmonių. Pas mus irgi daugiau sportuojančių, turime kuo džiaugtis, bet nereikia tuo apsiriboti, nes pasitempti tikrai yra kur. Kita vertus, vienokia padėtis Vilniuje ar Kaune, bet mažesniuose miesteliuose ji kur kas liūdnesnė.

Akivaizdu, kad jums veiklos nestinga: be to, kad auginate dvejų metų dukrą ir penkių mėnesių sūnų, dar buriuojate, treniruojate buriotojus ir esate sporto klubo bendraturtis. Ko dar neišvardijau ir kaip visur išlaviruojate?

Dar vedu seminarus, kuriuose dalinuosi sukauptą patirtimi, pasakoju apie buriavimą, apie „Volvo Ocean Race“ – išties įspūdingą mano gyvenimo įvykį, į kurį susiveda visas mano buriavimas. Aš visiems įdomiems projektams, visoms idėjoms stengiuosi sakyti taip, bet kartais man tai tampa bėda, nes viskam neužtenka laiko. O šiuo metu būsiosios Olimpinių dienos „CrossFit“ turnyras verčia dar labiau įnikti į sporto klubo reikalus.

Kokių su buriavimu susijusių planų turite? Gal tarp jų esama ir olimpinių?

Vis dar aktyviai buriuju, tai mano darbas. O planų turiu daugiau negu laiko. Bet bent jau artimiausiu metu dalyvauti olimpiadoje kaip sportininkas neplanuoju, nebent po 2024-ųjų, kai, tikėtina, keisis buriavimo varžybų formatas. Užtat labai noriu prisidėti prie buriavimo plėtros Lietuvoje. Jaučiu, kad turiu sukaupęs nemažai patirties, kurią norėčiau perduoti jaunimui. Su Lietuvos buriotojų sąjunga ieškome būdų, kaip tą padaryti. Taip gimė eksperimentinis planas balandžio mėnesį su jaunimu nuvykti į Europos čempionatą. Šiek tiek pamotyvuoti ir savo žiniomis padėti jaunesiems buriotojams.

Kaip ilgai išsveriate ant kranto – be jūrų, vandenynų ir be burių?

Labai ilgai niekada nėra tekę ant kranto išbūti. Bent kartą per mėnesį prie kokios nors jūros ar vandenyno atsirandu, todėl negalėčiau pasakyti, kad vanduo mane labai traukia. Tai mano darbas. Aš labai vertinu laiką, kurį praleidžiu ant žemės – parkuose, miškuose, nes man tai irgi turi nemažai žavesio.

Ar olimpiečio statusas padėjo gyvenime atidaryti bent vienas duris?

Šiuo vardu nei naudojuosi, nei jo su-reikšminu. Man olimpietis – tai statusas ir labai geros gyvenimo pamokos.

Kita vertus, jeigu ne olimpiada, nežinia, ar būtų buvusios „Volvo Ocean Race“ lenktynės.

Į žaidynes nebuvo lengva patekti. Prieš 2008-ųjų Pekino olimpiadą likau pirmas už brūkšnio. Paskutinius dvejus metus, likusius iki 2012 m. Londono olimpinių žaidynių, ruošiausi vienas, be trenerio. Būdavo taip – užsikėli laivą ant stogo ir važiuoji į varžybas. Prieš pat Londono olimpiadą patyriau traumą – yra daug niuansų, kodėl Londone užimta 42 vieta nėra labai džiuginanti ir dėl ko olimpinių akimirkų neprisimenu su didele šypsena veide. Man tai buvo sunkus metas gyvenime, bet aš siekiau savo tikslo visais įmanomais būdais ir jį pasiekiau. Iš to laikotarpio išmokau, kad viskas yra įmanoma ir padaroma, o be šių pamokų ir suvokimo turbūt nebūtų ir „Volvo Ocean Race“.

Būtų neprotinga klausti, ar domitės šiuo metu vykstančiomis „Volvo Ocean Race“ lenktynėmis. Paklausiu taip – ar nuo šių jūrų Dakarą vadinamųjų lenktynių prasideda kiekviena jūsų diena? Ar norėtumėte ten būti?

Ten yra labai artimų ir gerų mano draugų, todėl net negalėčiau pasakyti, už kurią komandą konkrečiai sergu. Stebiu visą procesą, nes jau žinau, kaip ten viskas vyksta. Net ne kiekvieną rytą, o kas šešias valandas įsijungiu programėlę ir susižinau, kas naujo nutiko.

Aišku, norėčiau ten būti, bet šį planą atidėjau. Turiu sūnų, kuriam dabar penki mėnesiai. Jeigu būčiau dalyvavęs devynis mėnesius trunkančiose lenktynėse, būčiau daug netekęs kaip tėvas. Todėl visus savo buriavimo planus šiais metais pristabdžiau, kad galėčiau daugiau laiko leisti su šeima. Bet noras niekur nedingo, tiesiog šiuo metu buvo priimtas toks pasirinkimas.

Žiūrint iš šono atrodo, kad jums sekasi siekti svajonių. Tik ar žodis „sekasi“ čia tinka? Gal jūs mokate siekti svajonių, mokate užsibrėžti tikslus ir su sėkme tai mažai susiję?

Posakis „svajokite atsargiai“ yra teisingas, bet neužtenka tik svajoti, dar reikia pasinaudoti atsiradusia proga ir neišsigąsti laukiančio sunkaus darbo – tai du pagrindiniai komponentai svajonei pasiekti. Noras daryti, judėti į priekį yra sveikintinas, bet tik svajoti neužtenka, reikia ir veikti. Dabartinės svajonės susijusios su mano veiklų populiarinimu Lietuvoje.

Projekto dalyviai

SPORTAS SUVIENIJO MOKYKLAS

SPORTAS SUTEIKIA GALIMYBĘ JAUNIEMS ŽMONĖMS KARTU SUPRASTI GARBINGO ŽAIDIMO, TEISINGUMO, KULTŪROS ĮVAIROVĖS, ETIKOS IR DAUG KITŲ KLAUSIMŲ. BRITŲ TARYBOS PROJEKTAS „SVAJONIŲ KOMANDOS“ PASITELKIA PASAULINĘ SPORTO KALBĄ KURDAMAS LYDERYSTĖS ĮGŪDŽIUS. ŠIS PROJEKTAS ATKELIAVO IR Į LIETUVĄ.

DOMINYKAS GENEVIČIUS

Jaunuosius lyderius ugdantis „Svajonių komandų“ projektas organizuojamas maždaug 40 pasaulio šalių. Lietuvoje šį projektą Britų taryba įgyvendino kartu su Lietuvos tautiniu olimpinio komitetu.

BRITŲ TARYBOS IR LTOK PARTNERYSTĖ

Pasak organizatorių, projektas „Svajonių komandos“ skirtas per sportinę veiklą ugdyti mokinių lyderystę, organizacinius gebėjimus, bendradarbiavimo, darbo komandoje įgūdžius ir suteikti žinių bei gebėjimų, arba, kitaip tariant, XXI amžiaus kompetencijų, pedagogams.

„Sporto kalba yra universali, ji suteikia galimybę moksleiviams diskutuoti pačiomis įvairiausiomis temomis – nuo sveikatingumo iki skirtingų kultūrų pažinimo. Be to, sportas gali būti ta veikla, kuri vienija mokyklos bendruomenę ir padeda ugdyti jaunų žmonių lyderystės, pilietiškumo, tolerancijos, komandinio darbo įgūdžius. Tikime, kad būtent tokio pobūdžio projektai labai reikalingi šiandieninėje mokykloje“, – sakė Britų tarybos direktorius dr. Artūras Vasiliauskas.

Šiuo projektu siekiama jaunųjų lyderių žinių bagažą papildyti universaliomis Europos ir olimpinėmis vertybėmis.

„Britų taryba Lietuvoje organizuoja daug renginių, bet projektas „Svajonių komandos“ mūsų šalyje dar nebuvo įgyvendintas. Pabendraavę supratome, kad organizacijų tikslai, vertybės ir požiūris į darbą su jaunimu sutampa, todėl susidėliojome gaires ir ėmėmės projekto“, – paaiškino LTOK olimpinio švietimo direktorė, projektų koordinatorė Vita Balsytė.

DALYVAUJA 11 KLAIPĖDOS REGIONO MOKYKLŲ

„Svajonių komandų“ projektas buvo įgyvendintas Lietuvos uostamiesčio regione. Jame dalyvavo 11 mokyklų, 22 pedagogai, 62 jaunieji lyderiai ir 360 jaunesnių klasių moksleivių.

„Kaune, Šiauliuose, Aukštaitijoje vyksta daug projektų, miestai yra aktyvūs, o Klaipėda Lietuvos mastu gana toli. Todėl kartu su Britų taryba nusprendėme, kad reikia imtis Klaipėdos regiono“, – pasirinkimo motyvus atskleidė V.Balsytė.

Kadangi Klaipėdos mokyklos jaunimo lyderystės per sportą projektuose, kurias organizuoja LTOK, nėra dalyvavusios, organizatoriams teko nemažai iššūkių. „Dažniausia taip jau yra, kad jeigu projektas – fizinio aktyvumo, tai mokyklos jį perduoda kūno kultūros mokytojams. Kiti mokytojai tampa tarsi nebesvarbūs, o taip neturėtų būti, – įsitikinusi V.Balsytė. – Didelis iššūkis – kalbos barjeras. Pirmieji mokymai vyko anglų kalba, vien dėl to keletas mokyklų abejojo, ar jame dalyvauti.“

TRYS ETAPAI

Lietuvoje „Svajonių komandų“ projektas buvo įgyvendintas trimis etapais. Per pirmąjį vyko pedagogų mokymai, per antrąjį konkrečių įgūdžių įgiję pedagogai jais dalijosi su vyresnių klasių mokiniais, jaunaisiais lyderiais, o per trečiąjį etapą vyresni mokyklos mokiniai, remdamiesi įgytu žinių bagažu, pedagogų konsultacijomis ir suteiktomis priemonėmis, turėjo suorganizuoti sporto festivalį mažesniems. Du tokie festivaliai įvyko Klaipėdoje, vienas – Palangoje.

”

DAR KARTĄ ĮSITIKINOME, KAD JAUNUOLIAI LABAI GABŪS, TURI IDĖJŲ IR NORŲ VYKDYTI VEIKLAS, DARYTI POKYČIUS SAVO BENDRUOMENĖSE. TIK JIEMS REIKIA SUTEIKTI ĮRANKIŲ IR GALIMYBIŲ TOBULĖTI.

VITA BALSYTĖ

Pirmasis projekto etapas – pedagogams skirti keturių dienų intensyvūs mokymai, kuriuose dalyvavo po du pedagogus iš kiekvienos mokyklos. Nors pusę dalyvių sudarė kūno kultūros mokytojai, projekto iniciatoriai džiaugiasi, kad kita pusė buvo dalykų mokytojai.

„Toks bus mūsų tikslas ateityje, kad į fizinio aktyvumo projektus įsitrauktų ne tik kūno kultūros, bet ir visi kiti mokytojai. Mokymai, kuriuos vedė lektorės iš Didžiosios Britanijos, buvo labai aiškūs ir produktyvūs. Etapo tikslas buvo paruošti mokytojus kitiems mokymams, kuriuos jie turės vesti savo mokyklų jauniems lyderiams. Labai svarbu, kad skirtingų mokyklų pedagogai nuo pat pradžių vieni kitiems padėjo, buvo komandinė dvasia“, – džiaugėsi V.Balsytė.

Vėliau pedagogai buvo sumaišyti į tris grupes ir turėjo planuoti tam tikras veiklas. Jie atsirinko po 4–6 jaunuosius lyderius ir pasiruošė įgyvendinti savus tikslus.

Antrasis etapas – jaunųjų lyderių mokymai. 62 jaunieji lyderiai buvo ruošiami organizuoti sporto renginį ir stiprinti savo lyderystės savybes. Trečiojo etapo išskirtinumas – jaunieji lyderiai buvo atsakingi už įgyvendinamus sporto renginius. Jie savo bendraamžiams ar jaunesniems moksleiviams turėjo suplanuoti visą renginį ir viską apgalvoti – finansus, programą, viešinimą ir kitas svarbias renginio organizavimo detales.

Puikus renginio pavyzdys – „Svajonių komandos“ sporto festivalis Liudviko Stulpino progimnazijoje. Šventės dalyviai galėjo dalyvauti aštuoniose skirtingose rungtyse. Vyko komandinio atviruko Lietuvos piešimo, kasos pynimo, lankų, „Kryžiukų, nuliukų“ estafečių ir kitokios varžybos. Pasirodė meninės gimnastikos ir Rytų kovos menų mėgėjai. Visiems dalyviams buvo įteikti diplomai, o renginio kulminacija – mažųjų dalyvių „flašmobo“ šokis, tortas ir bendra nuotrauka.

ĮSPŪDŽIAI – TIK GERI

Bene svarbiausias projekto laimėjimas – glaudesnis Klaipėdos regiono mokyklų bendruomenių bendradarbiavimas. Pedagogai atrado būdų, kaip įveikti pasitaikiusius barjerus, padėjo vieni kitiems išspręsti bet kokią kilusią problemą.

„Tikėjau, kad dalyvaudamas projekte patobulinsiu savo vadovavimo įgūdžius ir išmoksiu kažko naujo. Pavyko patobulinti bendravimo su žmonėmis įgūdžius. Anksčiau niekada nebuvo bendradarbiavęs su mokytojais ir kitomis mokyklomis, todėl įgijau tokios patirties, kokios niekur kitur nebūčiau gavęs, – įsitikinęs Klaipėdos „Vėtrungės“ gimnazijos moksleivis, vienas iš jaunųjų lyderių Ernestas Bernatonis. – Manau, lyderio buvimas reiškia atsakomybės prisiėmimą už tam tikrą grupę. Pavyzdžiui, yra vaikų būrys, kurį tu mokai tam tikrų dalykų. Jeigu aš, kaip jaunasis šaulys, gaunu užduotį vadovauti, tai stengiuosi, kad mano grupės žmonėms būtų kuo maloniau bendradarbiauti – ir tarpusavyje, ir su manimi.“

LTOK atstovai džiaugėsi, kad sulaukė vien teigiamų pedagogų ir jaunųjų lyderių atsiliepimų. Siekiant išlaikyti ir dar labiau stiprinti ryšį tarp mokyklų ir žmonių, gegužės mėnesį bus rengiamas visų dalyvių susitikimas.

Vyksta mokymai

„Tikiu, kad „Svajonių komandų“ projektas prisidėjo prie jaunųjų lyderių ir jų gerųjų savybių ugdymo. Man, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentei, svarbu, kad bendradarbiautume su visais Lietuvos regionais, būtume arčiau kiekvieno žmogaus. Šįkart projektas vyko nuo Vilniaus nutolusiame krašte. Vertiname su Klaipėdos regionu užsimezgiusią draugystę ir tvirtą partnerystę su Britų taryba, matome visokeriopą naudą ir džiaugiamės rezultatais“, – projektą apibendrinė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

NE KRITIKUOJAME, O DIRBAME KARTU

Neabejojama, kad „Svajonių komandų“ projektas Lietuvoje bus tęsiamas. Tik svarstoma, kokių formatų jis vyks.

„Norėtume toliau dirbti su Klaipėdos regionu. Pirmasis projektas buvo puikus, bet tai buvo tik pradžia. Jeigu jo nepratęsimė, visas atliktas įdirbis gali žlugti. Tęstinumas yra vienas iš mūsų prioritetų. Ateityje pagalvosime ir apie kitus regionus bei projektų plėtrą. Svarbiausia, kad veiklos vyktų su pedagogais ir moksleiviais kartu. Mes iš tiesų labai dažnai nuvertiname mokinius, galvojame, kad jie tik vaikai. Dar kartą įsitikinome, kad jaunuoliai labai gabūs, turi idėjų ir norų vykdyti veiklas, daryti pokyčius savo bendruomenėse. Tik jiems reikia suteikti įrankių ir galimybių tobulėti“, – pabrėžė V.Balsytė.

LTOK projektai rengiami visoje Lietuvoje. Dažniausia jie organizuojami olimpinio ciklu – ketverius metus. Svarbiausios yra dvi kryptys – ugdymas per sportą ir fizinio aktyvumo skatinimas. Be „Svajonių komandų“ projekto, V.Balsytė atkreipė dėmesį į pasiteisinusį „Erasmus+“ projektą, skirtą olimpinėms vertybių ugdymui. Jis padėjo užmegzti ryšius su užsienio bendruomenėmis.

„Esu įsitikinusi, kad nuolat turime tobulinti įgyvendinamas programas ir projektus, atsižvelgti į naujas pasaulines tendencijas ir įsiklausyti į dalyvių patirtį bei nuomonę. Ateityje tikimės plėsti bendradarbiavimą su kitomis institucijomis ir organizacijomis, – pridūrė LTOK olimpinio švietimo direktorė. – Labai dažnai girdime kritikos švietimo sistemai, pedagogams, kitiems darbuotojams. Bet mūsų tikslas nėra kritikuoti žmones, o dirbti kartu ir siekti bendrų tikslų, kad vaikai ir jaunimas būtų sveiki bei laimingi.“

Tortas

11

MOKYKLŲ

„Svajonių komandų“ projektas buvo įgyvendintas Lietuvos uostamiesčio regione. Jame dalyvavo 11 mokyklų, 22 pedagogai, 62 jaunieji lyderiai ir 360 jaunesniųjų klasių moksleivių.

SPORTO AISTROS IR SKANŪS PRIZAI

LIUVOS DARŽELINUKAI TURI SAVO SPORTO ČEMPIONATĄ. BALANDŽIO PRADŽIOJE ĮPUSĖJO LIUVOS MAŽŪJŲ ŽAIDYNĖS, KURIOSE DALYVAUJA 227 ŠALIES IKIMOKYKLINIO UGDYMO ĮSTAIGOS.

Sauliaus Čibos nuotr.

Visi žaidynių dalyviai susitiko antrame projekto etape: mažieji sveikuoliai lankėsi vieni kitų darželiuose, varžėsi.

Būsimieji valančiūnai, krupeckaitės, meilutytės, gudžiai ir kitos ateities žvaigždės dalyvavo linksmose estafetėse. Vilniuje vykusią darželinukų šventę aplankė greičiausias Lietuvos maratono bėgikas Remigijus Kančys, jam kompaniją palaikė „LTeam“ talismanas Ažuolas.

Greičiausi ir vikriausi mažieji dalyviaus trečiame Lietuvos mažųjų žaidynių etape – finaliniuose festivaliuose. Jie balandį ir gegužę vyks Jonavoje, Panevėžyje, Alytuje ir Palangoje.

Šis darželinukų sporto renginys vyks ta penktus metus iš eilės. Mažųjų žaidynės organizuoja Lietuvos tautinis olimpinis komitetas ir Respublikinė ikimokyklinio ugdymo kūno kultūros pedagogų asociacija. „OP“ inf.

OLIMPINĖS LEGENDOS NENORI SENTI

LEGENDINIAI MŪSŲ ŠALIES OLIMPIEČIAI, SUSIRINKĘ Į LIETUVOS OLIMPIEČIŲ ASOCIACIJOS METINĘ ATASKAITOS KONFERENCIJĄ, SU NOSTALGIJA PRISIMINĖ SAVO GRAŽIAUSIUS METUS.

MILDA DAINIŪTĖ

Alfredo Pliadžio nuotr.

Vyksta konferencija

Į Lietuvos olimpiečių asociacijos (LOA) metinę ataskaitos konferenciją Lietuvos tautiniame olimpiame komitete susirinko visas įvairių kartų olimpiečių žvaigždynas. Garsūs sportininkai atidžiai klausėsi LOA valdybos ataskaitos apie 2017-ųjų veiklą, pinigų panaudojimą bei šių metų veiklos programą. Visi buvo pamaloninti LTOK dovanomis – knygomis: „Lietuvos olimpiečiai“ ir „Lietuvos futbolo istorija. Žmonės 1911–1990“.

Pranešimus skaitė LOA prezidentė Lina Kačiušytė, generalinė sekretorė Vida Vencienė, viceprezidentas Romualdas Bitė ir vadybininkas Edvinas Krungolcas.

PREZIDENTĖ RAGINO SPORTUOTI
Ataskaitą apie 2017 m. veiklą skaičiavo LOA prezidentė L.Kačiušytė pabrėžė, kad viskas vyko pagal planą. Maskvos olimpinė čempionė prisiminė

olimpiečių pažintinę kelionę po Vakarų Lietuvą, tradicinį bėgimą Anykščiuose, kur olimpiečiai apdovanojo stipriausius įvairių amžiaus grupių bėgikus, susitiko su miesto visuomene, tradicinį plaukimą Elektrėnuose.

„Labai vykęs buvo mūsų asociacijos projektas „Arbatėlė“. Tai mūsų istorija, be kurios mes – niekas. Tuose pašnekesiuose dalyvavo Birutė Kalėdienė, Adolfas Aleksejūnas, Angelė Rupšienė, Romualdas Bitė, Edvinas Krungolcas, Birutė Statkevičienė, kiti. Tačiau tą „Arbatėlę“, užsibuvę tarp savo laurų, mes šiek tiek pamiršome, reikėtų ją vėl prisiminti“, – siūlė L.Kačiušytė.

LOA prezidentė, matydama, kaip metai keičia vyresnės kartos olimpiečius, ragino visus, kol jie dar gali, sportuoti, mankštintis, nepasiduoti savo metams. L.Kačiušytė pasidžiaugė, kad Pasaulio olimpiečių asociacijos tin-

B.Sakickienė

klalapyje buvo paviėšinta LOA atsiųsta medžiaga apie Lietuvos olimpiečių asociaciją, Justiną Kinderį, kuris dirbo savanoriu Pjongčango žiemos olimpinėse žaidynėse, Remigijų Valiulį ir E.Krungolcą.

LOA generalinė sekretorė V.Vencienė pasidalijo įspūdžiais iš Pjongčango žiemos olimpių žaidynių. Ji parodė vaizdinę medžiagą apie olimpiečių palydas į žaidynes, sportines batali-

L.Kačiušytė

jas, gyvenimo sąlygas, įdomius susitikimus. Į konferencijos dalyvių klausimus apie slidinėjimo niuansus atsakė Lietuvos olimpinės slidinėjimo rinktinės vyr. trenerė Kazimiera Strolienė.

LOA vadybininkas E.Krunglecas pasidalijo įspūdžiais iš Vilniaus darželinukų varžybų – Lietuvos mažųjų žaidynių. „Prisidėjome ir prie antrojo dvigubos karjeros seminaro olimpiečiams surengimo, buvo atvažiuavę lektorių iš Tarptautinio olimpinio komiteto, užsienio. Norėčiau daugiau matyti savo kolegų olimpiečių per žiemos ir vasaros Olimpines dienas. Šie renginiai įdomūs, o jūs savo dalyvavimu labai papuoštumėte šias gražias šventes“, – ragino E.Krunglecas.

Šių metų olimpiečių planuose – projekto „Olimpiadų keliais“ kelionė į Miuncheną, Olimpinių dienų Panevėžyje, sporto renginiai bendrojo lavinimo mokyklose ir mokslo įstaigose bei sporto klubuose, tradicinis Kalėdų karavanas, mažųjų olimpiados renginiai, paskaitos Lietuvos edukologijos universitete, pažintinė kelionė į 2018-ųjų Europos sporto miestą Klaipėdą, renginiai, skirti Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmečiui paminėti.

OLIMPIEČIUS APLANKO JUBILIEJAI

Kaip šiandien gyvena mūsų olimpiečiai, aktyviai dalyvaujantys Lietuvos olimpiečių asociacijos veikloje? Trejų olimpietų žaidynių dalyvis, Romos olimpiados vicečempionas irkluotojas vilnietis Antanas Bagdonavičius birželio 15 d. rengiasi švęsti 80-metį ir stebisi, kaip tie metai lyg viena diena prabėgo – atrodo, dar vakar traukė ir

klus iš vandens, o šiandien jau jėgos ne tos ir reikia labiau rūpintis savo sveikata.

Sidnėjaus olimpietų žaidynių bronzinį prizininkė irkluotoja Birutė Šakickienė, antrus metus dirbanti trenere Kauno sporto mokykloje „Bangpūtys“, tikisi išugdyti olimpietę. „Irklačiau 21-erius metus, norėčiau tiek metų dirbti ir trenere, todėl ne aš būsiu, jei neįgyvendinsiu savo svajonės“, – patikino B.Šakickienė.

Kita mūsų legenda, Monrealio olimpietų žaidynių irklavimo vicečempionas kaunietis Vytautas Butkus, kuriam 2019 m. gruodžio 20 d. sukaks 70 metų, nuo praėjusių metų liepos mėnesio jau nebedirba treneriu ir dabar, kaip pats sako, gyvena savo malonumui. Tačiau nuo irklavimo nenori nutolti, žada lankytis įvairiose varžybose.

GIMĖ ANGELŲ SARGŲ DIENĄ

Meksiko olimpietų žaidynių vicečempionas penkiakovininkas Stasys Šaparnis dabar daug dėmesio skiria savo sodui prie Žaliųjų ežerų, o rudenį skuba grybauti. „Buvo metas, kai tame sode netgi norėjau gyventi, buvau bebaigiąs statytis namą, bet žmona nesutiko. Namai taip ir liko nebaigti, tačiau nuo pavasario iki vėlyvo rudens ten leidžiu savo dienas. Sode man veiklos netrūksta: auga obelys, slyvos, vyšnios, kriaušės, serbentai, avietės, braškės, bulvės, reikia viską prižiūrėti. Aplinkui – didelė veja, kurią reikia šienauti. Mano sodą ypač pamilo septynerių anūkė Jelizaveta, gyvenanti Rygoje ir šį rudenį pra-

”

LABAI VYKĘS BUVO MŪSŲ ASOCIACIJOS PROJEKTAS „ARBATĖLĖ“. TAI MŪSŲ ISTORIJA, BE KURIOS MES – NIEKAS. TUOSE PAŠNEKESIUOSE DALYVAVO BIRUTĖ KALĖDIENĖ, ADOLFAS ALEKSEJŪNAS, ANGELE RUPŠIENĖ, ROMUALDAS BITĖ, EDVINAS KRUNGOLCAS, BIRUTĖ STATKEVIČIENĖ, KITI.

LINA KAČIUŠYTĖ

E.Krunglecas

dėsianti lankyti mokyklą. Ji jau pareiškė norą vasarą vėl atvažiuoti“, – pasakojo S.Šaparnis.

Prieš kokius penkerius metus legendinis penkiakovininkas turėjo šiokių tokių širdies bėdų, o prieš ketverius metus pakeitė dešinės kojos sąnarį. „Jeigu būčiau gimęs ne Angelų sargų dieną – spalio 2-ąją, gal būčiau jau seniai po žeme. Sunkiausia būdavo tada, kai dirbau Policijos akademijoje, o per mano gimtadienį visi švęsdavo Policijos dieną. Netgi pagalvodavau, kad gal tą dieną reikia susirgti ir praleisti policininkų iškilmes“, – šyptelėjo S.Šaparnis.

Sode jis turi dviratį treniruoklį, bet dėl kojos problemų pedalų nemina, užtat tą su dideliu malonumu daro jo anūkai. Kitąmet 80 metų jubiliejų švęsiantis S.Šaparnis prasarė, kad kartais naktimis jį aplanko su sportu susiję sapnai, kuriuose jis nuolat vėluoja į bėgimo kroso startą.

„Gyvenime niekada niekur nevēluodavau, visą laiką laikausi principo, kad geriau ateiti pusvalandžiu anksčiau, nei penkias minutes pavėluoti. O sapnuose – viskas priešingai: visur vėluoju. Atsikeliu visas šlaput šlaputėlis, kaip po geros treniruotės“, – pasakojo olimpinis vicečempionas.

S.Šaparnis

V.Česiūnas

KODĖL ŽLUGDOMAS SPORTO MOKSLAS?

PROFESORIUS JUOZAS SKERNEVIČIUS, NUO 1962-ŪJŪ TIRIANTIS DIDELIO MEISTRISKUMO SPORTININKUS, KRITIKUOJA FEDERACIJAS IR TRENERIUS, KURIE NEPRIPAŽIŠTA SPORTO MOKSLO REIKŠMĖS.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

J.Skernevičius (viduryje) su savo kolektyvu LEU

Juozo Skemskio nuotr.

Lietuvos nusipelnęs treneris, biomedicinos mokslų daktaras, socialinių mokslų habilituotas daktaras, sportininkų tyrėjas prof. Juozas Skernevičius, 1955-aisiais baigęs Lietuvos valstybinį kūno kultūros institutą, dar aktyviai sportuodamas pradėjo dirbti plataus profilio treneriu. Treniravo Lietuvos slidinėjimo rinktinę, keletą lengvaatlečių ir baidarininkų.

„Puikiai supratau, koks sudėtingas didelio meistriškumo sportininkų rengimas, kiek daug reikia turėti plataus profilio ir konkrečių atitinkamos sporto šakos žinių. Kuo daugiau skaičiau, tuo daugiau kilo klausukų. Teko pasikliauti mokslo tyrimų pagalba. Iš-kilo dar daugiau problemų, kurioms išspręsti reikėjo specialios tyrimų metodikos, subjektų, objektų, materialinių išteklių ir žmogiškųjų resursų. Tik glaudus sporto gydytojų, tyrinėtojų, trenerių, sportininkų ir sporto organizacijų bendradarbiavimas gali vesti sportą pažangos kryptimi“, – įsitikinęs profesorius.

Ar Lietuvos sporto mokslas šian-dien yra gyvas, nenuskurdintas? – paklausiau J.Skernevičiaus.

Visose žmogaus gyvenimo srityse mokslas yra vedlys į pažangą. Sporto mokslas – plati sąvoka, apimanti daug veiklos krypčių. Kartais remiamasi paprasta gyvenimo patirtimi, bet giliau reiškiniai pažinti būtini moksliniai tyrimai, medžiagos analizė, loginiu mąstymu pagrįstas apibendrinimas, išvados, rekomendacijos.

Dabartiniu metu pagrindinė mano sporto mokslo sritis – sportininkų rengimas, daugiausia dėmesio skiriu didelio meistriškumo sportininkų rengimui. Pasaulyje didžiausią autoritetą turbūt turi sporto fiziologija, biochemija, kur veikiant fiziniai pratimais vyksta sudėtingi žmogaus ląstelėlių reiškiniai.

Trumpai prisiminkime istoriją. Iki 1980-ųjų sporto mokslas Lietuvoje buvo plėtojamas universitetuose. Kaip Vilniaus pedagoginio instituto

dėstytojas, mokslininkas, tyrinėtojas, toje veikloje irgi aktyviai dalyvau-vau. Šiek tiek vėliau tuometis Kūno kultūros ir sporto komitetas sporto mokslui valstybiniu lygiu skyrė didelį dėmesį.

Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę sporto mokslas kurį laiką buvo užmirštas. Sporto departamento vadovas Zigmantas Motiekaitis dar bandė sudaryti mokslininkų grupę sporto koncepcijai kurti. Kaip jos vadovui, teko važinėti į Daniją, Norvegiją ir gilintis, kaip ten organizuojamas sportas.

Pasikeitus departamento vadovams sporto mokslas po truputį dar judėjo, bet centralizuotai nieko nebuvo daroma. Įsteigus Lietuvos olimpinį sporto centrą sporto mokslas vėl pamažu atsigavo. Buvo bandyta vėl atgaivinti sporto tyrimų laboratoriją Vilniaus pedagoginiame institute.

Lietuvos olimpinis sporto centras su mumis sudarydavo sutartis, paremdavo Lietuvos tautinis olimpi-

J.Skernevičius – treneris

Sportinio ėjimo varžybos Maskvoje 1956 m. Iš kairės – dabartiniai sporto mokslininkai profesoriai P.Karoblis ir J.Skernevičius

Ūgiu nepasizymėjęs J.Skernevičius buvo sunkiai sulaikomas krepšinio aikštelėje

VEIDAS

VIZITINĖ KORTELĖ

J.Skernevičius gimė 1931 m. rugsėjo 15 d. Kašonyse, Jiezno valsčiuje, Alytaus apskr. Lengvaatletis, slidininkas, baidarininkas, slidinėjimo treneris, dėstytojas, sporto mokslininkas. SSRS sporto meistras: lengvosios atletikos (1955 m.), slidinėjimo (1957 m.), baidarių irklavimo (1959 m.). Lietuvos 20 km sportinio ėjimo rekordininkas (1954 m.). Lietuvos čempionas: dešimt kartų slidinėjimo (1956–1963 m.), keturis kartus baidarių irklavimo (1959–1960 m.). Lietuvos nusipelnęs treneris (1966 m.), Lietuvos

nusipelnęs kūno kultūros ir sporto darbuotojas (1986 m.), habilituotas mokslų daktaras (1993 m.). Baigęs Lietuvos valstybinį kūno kultūros institutą nuo 1955 m. dirba dabartiniame Lietuvos edukologijos universitete (buvusiame Vilniaus valstybiniame pedagoginiame institute): asistentas (1955–1971 m.), dėstytojas, docentas (nuo 1981 m.), profesorius (nuo 1986 m.), Sportinių žaidimų katedros vedėjas (1981–1991 m.). 1969 m. apgynė biologijos mokslų kandidato disertaciją, 1993 m. – habilituoto daktaro disertaciją.

nis komitetas, sporto mokslininkai gaudavo maistpinigių. Dabar sporto mokslui – liūdniausios dienos. Kas įvyko pertvarkant Lietuvos sportą, sunku sveiku protu suvokti. To nesu-pranta nei Lietuvos rinktinių trene-riai, nei sportininkai.

Visoje šitoje pertvarkoje sporto mokslas apskritai neminimas. Sporti-ninkams rengti skirtos lėšos paskirs-tytos federacijoms ir suskaidytos į daugelį dalių. Ne visų federacijų va-dovai supranta sporto mokslo reikš-mę. Tarkime, per tris mėnesius į mus pagalbos kreipėsi tik Lietuvos bai-darių ir kanojų irklavimo federacija. Anksčiau jų sportininkus tirdavome 10–12 kartų per metus, o dabar fede-racija užsakė, kad atliktume tik vieną išplėstinį, tris etapinius ir du operaty-vinius tyrimus.

Ar nenusimenate, kad sukaup-ta didžiulė patirtis mažai kam reika-linga?

Tikiu, kad kažkokio sąmoningumo vėl atsiras, sporto mokslas neturėtų būti podukros vietoje. Tik štai tų ty-rėjų gali nebeklikti. O jeigu ir liks, jų kvalifikacija jau bus kita. Juk tirdami sportininkus mes ne tik jiems pade-dame, bet ir patys augame.

Rezultatų aptarimo klausosi ir spor-tininkai, ir treneriai. Mes visi esame svarių rezultatų siekiančių sportinin-kų pagalbininkai. Kai kuriose sporto šakose mes netgi esame arčiau spor-tininkų nei jų treneriai.

Lietuvoje sporto tyrimų laborato-rijos yra tik dvi: Lietuvos edukolo-gijos universitete ir Lietuvos spor-to universitete. Ar tiek užtenka?

Pavydžiu suomiams, nes jų šalyje yra 4–6 sporto mokslo institutai, kuriems kasmet skiriama beveik po milijoną eurų. Mūsų aukštųjų mokyklų dėsty-tojai, tarp jų ir kūno kultūros, privalo atlikti mokslinį darbą. Dalį atlyginimo

jie gauna už paskaitas, pratybas, o kitą dalį – už mokslinį darbą. Sportininkų tiriamasis darbas daugiausia vyksta Lietuvos edukologijos universitete.

Tačiau mūsų sporto tyrimų labora-torija, kuriai vadovauja profesorius Kazys Milašius, iš valstybės negauna jokio finansavimo, remia tik LTOK. Nesant rimto valstybinio požiūrio, sporto mokslo plėtotės, Lietuvos didelio meistriškumo sportininkų rengimo griūtis akivaizdi. LTOK sten-giasi visokeriopa remti olimpiečių rengimą, bet būtinas ir valstybinių organizacijų tinkamas supratimas bei parama.

Kita didelė bėda – sporto mokslinin-kų rengimas. Dėl skurdaus atlygini-mo su sporto mokslu neliko dirbti gambiai mano auklėtiniai. Aš dar li-kau. Jeigu išeičiau, LEU nelabai būtų kam tuos tyrimus atlikti, nes rezul-tatus reikia analizuoti, apibendrinti, padaryti išvadas ir rekomenduoti, ką toliau daryti.

Kurių sporto šakų atstovus teko tirti?

Baidarininkus ir kanojininkus, ir-kluotojus, dviratininkus, ėjikus ir kai kuriuos maratonininkus. Ilgai tyriau žiemos sporto atstovus, dabar su jais dirba K.Milašius.

Nuo mūsų sporto tyrimų laborato-rijos nutolo plaukikai. Turime Rūtos Meilutytės klasikinių duomenų, kai ji mūsų laboratorijoje tyrėsi bū-dama vienuolikos metų. Tie duo-menys mums ypač brangūs. Turi-me sukaupe daug įdomių ir kitų sportininkų duomenų. Pas mus parengtos ir apgintos 34 daktaro disertacijos, kurioms vadovavau ar konsultavau.

Ką reikėtų daryti, kad rengiant di-delio meistriškumo sportininkus sporto mokslas Lietuvoje būtų pri-pažintas?

J. Skernevičius savo laboratorijoje

”

**DABARTINIŲ
METŲ
PAGRINDINĖ
MANO SPORTO
MOKSLO SRITIS –
SPORTININKŲ
RENGIMAS,
DAUGIAUSIA
DĖMESIO
SKIRIU DIDELIO
MEISTRISKUMO
SPORTININKŲ
RENGIMUI.**

Šią klausimą, dalyvaujant valstybinėms organizacijoms, reikėtų aptarti išsamiai. Visi turėtų suprasti, kas yra sporto mokslas. Tai žmogaus gyvybinių procesų, jo vystymosi flagmanas. Atliekami maksimalūs krūviai, tiriamos žmogaus galimybės, nes iš išorės matome tik fizinės žmogaus galias.

Turi atsirasti supratimas apie sporto mokslą, nes dabar, viską perdavus į federacijų rankas, sporto mokslas net neminimas. Turi būti valstybinis požiūris, tyrėjams, kaip ir mokytojams ar dėstytojams, turi būti skiriamos reikiamos lėšos. Reikia supratimo, kad sporto mokslas yra didelio meistriskumo sportininkų rengimo dalis.

Visa tai įvardyta monografijose, disertacijose, straipsniuose, sportininkų rengimo olimpinėms žaidynėms programose. Tačiau dėl įvairių priežasčių sportininkai į tyrimus siunčiami vangiai. Padėtį pagerinti nėra sudėtinga. Pirmiausia būtina, kad didelio meistriskumo sportininkų rengimo metiniuose planuose būtų aiškiai įvardyta ir tiksliai nurodyta, kada bus atliekami išplėstiniai, etapiniai tyrimai, ir tai būtų daroma.

Rio de Žaneiro olimpietis baidarininkas Ričardas Nekriošius, besimokantis Lietuvos sporto universiteto doktorantūroje, prasarė, kad atėjus naujai sporto mokslininkų kartai padėtis Lietuvoje pagerėtų.

Matyt, Ričardas daug tikisi iš savęs (šypsosi). Jeigu nebus valstybinio požiūrio į sporto mokslą, tai kaip ta nau-

joji sporto mokslininkų karta ateis? Negaliu pasakyti, ar iš rimtai sportuojančių atletų dar kas nors mokosi doktorantūroje.

Ričardas yra mūsų kolektyvo narys, antrus metus visą tiriamąjį darbą atliekame kartu. Bet sunku pasakyti, ar baigęs studijas ir apsigynęs disertaciją jis eis dirbti už menką atlygį. Aukštosios mokyklos nuskurdo todėl, kad patys gabiausi žmonės nestoja į doktorantūrą. O jeigu ir baigia studijas, tai išeina dirbti kitur.

LEU išdirbau jau 60 metų. Garsiausi mano mokiniai, kurie galėjo tapti gerais sporto mokslininkais, dirba daugiau mokamą organizacinį darbą. Ir ten sėkmingai reiškiasi.

Ką galite pasakyti treneriams, kurie nepripažįsta sporto mokslų?

Man gaila, kad jie dirba treneriais. Dabar, kai tiriame sportininkus ir dalyvaujame rezultatų aptarime, daugiausiai klausimų sulaukiame ne iš trenerių, o iš sportininkų. Susidaro įspūdis, kad gal treneriai nesupranta, ką aš šneku, nežino, kaip krūviai veikia auklėtinių organizmą, kaip naikina atskiras ląsteles, sistemas ar organus.

Malonu, kad visuose tyrimuose dalyvauja R.Nekriošius ir Andrejaus Olijniko treneris Sergejus Sorokinas, su kuriuo aptariame pratybų planus, treneris išreiškia savo nuomonę. Šioje grupėje yra vienas reikalavimas: reiškiama nuomonę reikia pagrįsti.

Didelio meistriskumo sportininkų rengimu ypač domisi dviračių treko treneris panevėžietis Antanas Jakimavičius, kuris daug diskutuoja, pats eksperimentuoja. Savo tvirtą nuomonę turi kitas dviračių treko specialistas Dmitrijus Leopoldas, sportininkų rengimu domisi baidarininkus ir kanojininkus rengiantys panevėžietis Vytautas Vaičikonis ir kaunietis Egidijus Gustas, sportinio ėjimo treneriai alytiškis Kastytis Pavilionis ir pabradietis Viktoras Meškauskas, irklavimo specialistas Vladislavas Sokolinskis ir kai kurie kiti treneriai.

Sportininkų rengimą, jų organizmo adaptaciją pažinti labai sudėtinga net ir turint šiuolaikinius tyrimų metodus. Tai ne viena mokslo sritis, ji jungia daugelį kitų mokslo šakų – anatomiją, fiziologiją, biochemiją, biomechaniką, psichologiją, sociologiją, pedagogiką. Jų indėlis į sporto mokslą yra didžiulis. Tik pasinaudojus šių mokslų laimėjimais, žiniomis galima konstruoti veiksmingą sportininkų rengimą.

Garsusis vokiečių fizikas Albertas Einšteinas apie mokslo vaidmenį yra pasakęs, kad per ilgą gyvenimą jis suprato vieną dalyką, jog visas mokslas, palyginti su realybe, yra primityvus ir vaikiškas, bet vis dėlto tai vertingiausia, ką mes turime...

Pasakyta šiek tiek pajuokaujant, juk negalima teigti, kad mokslas yra vaikiškas. Gal mokslas vaikiškas tuo požiūriu, kad jis visą laiką atsinaujina ir prasideda kažkoks kitas etapas. Sakym, mes taikome vieną naują metodą, tiriame raumenyse vykstančius deguonies įsisavinimo procesus. Ant raumenų dedame daviklius, kurie atlieka įvairius krūvius, ir žiūriame, kiek panaudojama ir kiek lieka deguonies. Prieš kokius 30 metų daviklius tvirtindavome ant ausies ir stebėdavome, kaip organizme mažėja kraujo deguonies. Gal dabar toks metodas ir atrodo vaikiškas. O legendinio fiziko paskutiniai šio posakio žodžiai yra labai teisingi.

Lietuvoje leidžiamas žurnalas „Sporto mokslas“. Kaip jį vertinate?

Trūksta rašinių, nes beveik neliko sporto tyrimų. Jeigu vyktų išsamūs fiziologiniai tyrimai, žmonės stengtųsi tas žinias paskelbti. Žurnalas gali baigti gyvuoti, jeigu nebus maitinamas nauja mokslinė medžiaga, įdomiais straipsniais. Tačiau jis gali ir plėtotis, jeigu sporto mokslui bus skiriamas normalus valstybės dėmesys.

Pergalės šampanas

IŠ PAPLŪDIMIO – ANT SNIEGO

„MES DAR TIKSLIAI NEŽINOME, AR PAGAL SAVO PAJĖGUMĄ ŠIĄ VAŠARĄ PRILYGTUME OLIMPINĖMS KOMANDOMS, TODĖL MUMS DAUGIAU LAIKO PASIRUOŠTI – TIK PLIUSAS“, – OLIMPINĖS ATRANKOS KOREKCIJOMIS DŽIAUGIASI TINKLININKĖ IEVA DUMBAUSKAITĖ.

LINA DAUGĖLAITĖ

Pajėgiausiai Lietuvos paplūdimio tinklininkių porai levai Dumbauskaitėi ir Monikai Povilaitytei šiemet sezonas prasidėjo kaip niekada anksti. Vasario mėnesį jos jau dalyvavo turnyre JAV. „Su kitais paplūdimio tinklininkais juokaujame, kad dabar paplūdimio tinklinio sezonas niekada nesibaigia: spalio pabaigoje dar dalyvavome varžybose, o sausį – vėl ant smėlio, tiesa, tai buvo varžybos uždaroje patalpoje, bet vasarį jau žaidėme lauke. Tad dabar nelabai aišku, kada sezonas, o kada ne sezonas“, – pusiau juokais, pusiau rimtai sako I.Dumbauskaitė.

Malonių intarpų į ankstyvą paplūdimio tinklinio sezoną merginoms tapo pirmasis Europos sniego tinklinio čempionatas. Kovo mėnesį Austrijos kalnuose lietuvės buvo tituluotos Europos sniego karalienėmis – jos iškovojo aukso medalius.

MEDALIS GLOSTO ŠIRDĮ

Tinklininkės tikina, kad nesvarbu, ar medalis iškovotas ant šalto sniego, ar ant karšto smėlio – jis vienodai maloniai paglosto širdį.

„Kad ir koks medalis būtų, jis yra svarbus. Ne kiekvieną dieną, ne kiekvieną savaitę mes laimėjom medalius, o šie apdovanojimai yra istoriniai – pirmojo Europos sniego tinklinio čempionato. Džiaugiamės, kad pavyko laimėti tokį turnyrą prieš sezoną“, – tikina M.Povilaitytė.

„Nors sniegas nėra prioritetas, tai vis tiek yra Europos čempionatas. Labai džiaugiamės tapusios pirmomis istorijoje sniego tinklinio čempionėmis. Kitas dalykas – tai labai prideda pasitikėjimo prieš artėjančią sezoną“, – istorinio medalio pridėta dar viena pasitikėjimo doze džiaugiasi leva.

Juolab kad pasitikėjimas – slidus reikalas, kuris keičiasi tarsi lietuviški orai: čia jo su kaupu, čia, žiūrėk, likučiai belikę. „Tai keičiasi su kiekvienomis varžybomis ir medaliais“, – šypneli Monika. „Praėjusį sezoną pamatėme, kad jeigu sužaidžiame taip, kaip mes galime, kovojame iki galo ir viskas mums pasiseka, tada galime ir su stipriomis komandomis kaip lygios su lygiomis žaisti. Tai labai svarbu“, – praėjusį

”

NE KIEKVIENĄ DIENĄ, NE KIEKVIENĄ SAVAITĘ MES LAIMIME MEDALIUS, O ŠIE APDOVANOJIMAI YRA ISTORINIAI – PIRMOJO EUROPOS SNIEGO TINKLINIO ČEMPIONATO.

MONIKA POVILAITYTĖ

sezoną, kuris Lietuvos paplūdimio tinklinio gerbėjams padovanojo daug įsimintinų momentų, prisiminė leva.

PER DAUG DRABUŽIŲ

Bet grįžkime prie žiemos. Kodėl paplūdimio tinklininkės nusprendė išmėginti jėgas kovodamos ant sniego, nors abi tikina esančios vasaros mergaitės? „Nemeluosiu – aš visiškai vasaros ir karščio žmogus“, – šypsosi leva. „Aišku, žiemą smagu, kai saulė šviečia, sniego yra, bet kai būna pūgos, tai mielčiau saulė ir šiluma“, – porininkei antrina Monika.

Tad galbūt tinklininkės suviliojo olimpinės perspektyvos – juk sniego tinklinis jau 2022 m. žiemos olimpinėse žaidynėse turėtų būti kaip parodomasis sportas, o 2026-aisiais, tikimasi, bus įtrauktas į olimpinių žaidynių programą.

„Nebuvo minčių taip toli į priekį. Tiesiog padarė Lietuvoje tokią atranką, sudalyvavome, laimėjome, išsikvojome teisę ir visai neblogai mums pavyko“, – sako M.Povilaitytė.

„Tiesiog nebuvo tuo metu kitų varžybų, kitų startų“, – paprastus motyvus dėsto leva.

O pasirengimas Europos sniego čempionatui nesutrikdė merginų rengimosi pagrindinėms sezono kovoms. Besirengdamos startui ant sniego jos ir toliau treniravosi arenoje ant smėlio. Bet skirtumų žaidžiant ant sniego ir smėlio, suprantama, yra. Pasak I.Dumbauskaitės, sniegas labiau slysta, ypač kai pašalę: „Manau, kad žaidimas ant sniego lėtesnis, nes daug sunkiau bėgti, plius slysta avalynė – futbolo bateliai nevisiškai pritaikyti žaisti tinklinį. Taigi viskas vyksta techniškiau, bet lėčiau.“

Kita vertus, sniego tinklinio setas trunka iki 11 taškų, tad numatyti strategiją, priimti sprendimus reikia greičiau. „Turi būti gudresnis jau nuo pat pirmojo taško, iškart sugalvoti, kaip padaryti gerą pradžią, nes jeigu paleisi varžovą smarkiai į priekį, pavyti bus labai sunku“, – subtilybes dėsto M.Povilaitytė.

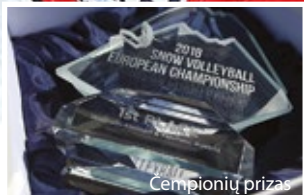
„Kai paplūdimio aikštelėje žaidi su nepažįstama komanda, iki kokio rezultato 5–5 gal sau leisti žvalgybą. O čia viskas iš karto vyksta labai dinamiškai, greitai, iš karto turi pradėti varžovą spausti. Kelios klaidos – ir jau pralošei partiją. Skiriasi, bet smagu“, – žaidimo skirtumus aiškina I.Dumbauskaitė.

Suprantama, dar skiriasi ir apranga. Smėlis, karštis ir lengvutė apranga – tokias asociacijas kelia paplūdimio tinklinis. Aprangos sniego čempionate buvo daug. „Mes juokėmės, kad per daug mums čia tos aprangos. Nesame taip pratusios: atsikeli iš ryto ir rengiesi 15 minučių. Užtrunki, kol viską užsivelki ir užsimauni. Kai per varžybas buvo geras oras, saulė, buvo smagu, bet vieną dieną siautė pūga, buvo šalta, tada klausiau Monikos aikštelėje: ką mes čia darome?“ – šypsosi leva.

Kai kurias aprangos detales merginoms čempionato metu teko skolintis iš kolegų. „Mes dar ne tokios profesionalės, kad žinotume, kaip ką turime apsirengti“, – juokiasi Monika. I.Dumbauskaitė iš rusės pasiskolino plaukų juostą, iš austro – pirštines. M.Povilaitytei teko skolintis apsaugas. Juk griūti ant sniego – ne tas pats, kas ant smėlio. Skauda.

„Iš pradžių per pirmas varžybas dar labai rimtai į jas nežiūrėjome, bet paskui pamatėme, kad mums

I.Dumbauskaitė ir M.Povilaitytė (dešinėje)

visai neblogai sekasi. Kad galėčiau normaliai dirbti gynyboje, teko skolintis apsaugas ant kelių. Bet vis tiek grįžome ir su mėlynėmis, ir apsidaužiusios“, – neslepia M.Povilaitytė.

ATRANKA ATIDĖTA

Paplūdimio tinklininkų atranka, paprastai prasidedavusi likus porai metų iki olimpinių žaidynių, šį olimpinį ciklą sutrumpėjo ir prasidės ne šiais, o kitais metais.

„Olimpinę atranką nusprendė perkelti į kitą vasarą. Matyt, bus mažiau etapų, o galbūt jie bus dažnesni, – svarsto I.Dumbauskaitė. – O finalinės žemyninės taurės varžybos vyks 2020-aisiais.“

Dėl to, kad olimpinė atranka prasidės tik po metų, merginos džiaugiasi, nes laikas – jų sąjungininkas, duotas tam, kad kasdien galėtų tobulėti ir vyti pajėgiausias planetos tinklininkės. „Mes dar tiksliai nežinome, ar pagal savo pajėgumą šią vasarą prilygtume olimpinėms komandoms, todėl mums

VARŽYBOS

LIETUVIAI

Pirmajame Europos sniego tinklinio čempionate varžėsi net keturios Lietuvos poros. Trys – moterų varžybose. Ieva Dumbauskaitė ir Monika Povilaitytė iškovojo auksą, Gerda Grudzinskaitė ir Ieva Vasiliauskaitė su varžovėmis pasidalino 5–8 vietomis, o Urtė Andriukaitė ir Irina Zobnina – 9–16 vietomis. Vyrų varžybų bronzą laimėjo Arnas Rumševičius ir Lukas Každailis.

Kieta kova ant kieto sniego: I.Dumbauskaitė (kairėje) ir M.Povilaitytė

”

MES JUOKĖMĖS, KAD PER DAUG MUMS ČIA TOS APRANGOS. NESAME TAIP PRATUSIOS: ATSIKELI IŠ RYTO IR RENGIESI 15 MINUČIŲ. UŽTRUNKI, KOL VISKĄ UŽSIVELKI IR UŽSIMAUNI. KAI PER VARŽYBAS BUVO GERAS ORAS, SAULĖ, BUVO SMAGU, BET VIENĄ DIENĄ SIAUTĖ PŪGA, BUVO ŠALTA, TADA KLAUSIAU MONIKOS AIKŠTELĖJE: KĄ MES ČIA DAROME?

IEVA DUMBAUSKAITĖ

A.Rumševičius ir L.Každailis (dešinėje) su bronzos medaliais

daugiau laiko pasiruošti – tik plusas“, – neabejoja I.Dumbauskaitė.

Bet šis sezonas bet koku atveju bus ilgas ir ne lengvas. Pagrindinis šių metų startas – Europos čempionatas, kuris liepos 17–21 d. vyks Olandijoje. Pernai vykusiose Europos pirmenybėse lietuvės finišavo septynioliktos. Kaip seksis šįkart, iš anksto spėlioti ir prognozuoti merginos nemėgsta, bet I.Dumbauskaitė prasitaria apie ambicingus šių metų siekius: „Kalbant skaičiais, pirmasis aštuntukas būtų labai geras rezultatas. Bet iki jo dar daug varžybų. Kol kas mintys sutelktos tikrai ne į Europos čempionatą.“

Kokių staigmenų lietuvės paruošė varžovėms po žiemos? „Kartais mes pačios sau būname staigmenos. Mes pačios dar nežinome, ką viena kitai paruošėme“, – nusijuokia Ieva. Taip tinklininkė sakė paskutinėmis kovo dienomis, dar tik kraudamasi lagaminus į stovyklą Turkijoje, iš kurios grįžusi namo vos diena išsiruosė į varžybų maratoną.

Pajėgiausios Lietuvos paplūdimio tinklininkės sako, kad juodvi žaisdamos dar pasigenda stabilumo. „Praėjusiais metais pralaimėjome varžovėms, kurios už mus kokiais 500 mažiau taškų turėjo, bet įveikėme kelias komandas, kurios už mus buvo stipresnės“, – banguotą pasirodymą prisiminė merginos.

Kokios krypties ir kokio stiprumo vėjai siautės šį sezoną – netrukus matysime.

VYRAMS – BRONZA

Pajėgiausių Lietuvos paplūdimio tinklininkų triumfas Europos sniego tinklinio čempionate buvo ne vienintelė priežastis džiaugtis. Vyrų turnyre sėkmingai pasirodė bronzos medaliais pasipuošę Lietuvos tinklininkai Lukas Každailis ir Arnas Rumševičius. Mažajame finale, kuriame jie susitiko su rusais Jurijumi Bogatovu ir Pavelu Rasukovu, prireikė net penkių setų, tačiau pergalę šventė lietuviai.

Aistroms nurimus L.Každailis prisipažino, kad ambicijos buvo didelės – į čempionatą jie vyko tik pergalės: „Žinoma, norėjome laimėti aukso medalius, bet savo pasirodymą vertiname gerai. Paties aukščiausio rango komandų Europos čempionate nebuvo, bet manau, kad požiūris dar keisis. Pusfinalyje turėjome bėdų su psichologija, dėl to ir pralaimėjome. O mače dėl trečios vietos pasistengėme atsipalaiduoti, tad buvo daug emocijų.“

Pusfinalyje A.Rumševičių ir L.Každailių sustabdė būsimieji čempionai Rusijos pora Ruslanas Dajanovas ir Tarasas Myskivas. Sidabrą iškovoję vokiečiai Paulas Beckeris ir Jonas Schröderis.

Iki Europos čempionato šie vaikinai ant sniego jėgas buvo išbandę tik Lietuvos čempionate, po kurio sakė, kad sniego aikštelėje žaisti visai smagu, tik šaltoka.

„Nesame pratę žaisti tokiu oru. Iki šiol kažkas išskirtinio būdavo tik žaidžiant paplūdimio tinklinį per lietu“, – lygino vaikinai. Specialiai šiam neprastam Europos čempionatui jie nesiruošė, prie sniego pratinosi jau prasidėjus pirmenybėms.

Plačiau apie Europos vyrų sniego čempionatą ir prasidėjusį paplūdimio tinklinio sezoną – kitame „Olimpinės panoramos“ numeryje.

IŠŠŪKIS – PENKISKART ILGESNĖ DISTANCIJA

LIETUVOS KANOJŲ IRKLAVIMO RINKTINĖS VYR. TRENERIS VILNIETIS KAZIMIERAS RĖKSNYS DŽIAUGIASI SAVO GRUPE IR TEIGIA, KAD JO SPORTININKAI PAMAŽU PRIPRANTA PRIE NAUJOS DISTANCIJOS.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

K.Rėksnys (viduryje) su savo auklėtiniais H.Žustautiu ir V.Korobovu

Vilniaus miesto sporto centro irklavimo treneris Kazimieras Rėksnys praeityje buvo geras irkluotojas, o dabar – puikus treneris. Jis 2006 m. Europos čempionato keturvietės kanojos 200 m distancijos bronzinis prizininikas, šį titulą pelnęs kartu su pasaulio ir Europos čempionais Tomu Gadeikiu ir Raimundu Labucku bei Jevgenijumi Miasniankinu.

K.Rėksnys – 17 kartų Lietuvos čempionas, atstovavo šaliai penkiuose Europos ir šešiuose pasaulio čempionatuose. Irklavo vienvietę ir dvienvietę kanojas, retsykiais sėsdavo ir į keturvietę. Sportinį kelią pradėjo pas Miuncheno olimpinį čempioną Vladą Česiūną, po to jį treniravo Zbignevas Survutas.

„Esu dėkingas likimui, kuris nuvedė į irklavimą. Būdamas paauglys galėjau bet kur nuklysti. Kai kuriems mano bendraklasiams ne viskas gerai susiklostė“, – neslepia K.Rėksnys.

Dabar jis treniruoja pasaulio iki 23 m. ir Europos čempioną, Rio de Žaneiro olimpietį Henriką Žustautą, pirmųjų jaunimo olimpinį žaidynių vicečempioną ir Europos jaunimo iki 23 m.

bronzinį prizininiką Vadimą Korobovą bei kitus šalies rinktinės narius.

Vos tik sugrįžęs iš treniruočių stovyklos Portugalijoje ir sutikęs Velykas jau balandžio 3-iają K.Rėksnys su Lietuvos rinktinės irkluotojais vėl trims savaitėms išvyko į treniruočių stovyklą Kroatijoje.

„Dabar mano grupėje – visi stipriausi Lietuvos kanojininkai. Stengiuosi, kad jie taptų dar stipresni. Treniruoju ne tik didelio meistriškumo kanojininkus, bet ir jaunos sportininkus, kurie po mokyklos baigimo atvažiuoja į Vilnių studijuoti ir svajoja tapti gerais irkluotojais. Kasmet mano grupė papildoma naujais sportininkais, kurių dabar yra dešimt“, – sako K.Rėksnys.

Jo auklėtinių amžiaus diapazonas – nuo olimpiečių iki vaikų. „Daug laiko praleidžiu sporto bazėje: nuo ankstauro ryto dirbu su vyresniais, po to – su jaunimu. Jauniesiems irkluotojams sakau: irklavimo bazėje būnu kasdien, todėl galite ateiti kas antrą dieną, kad tik nepradingtų noras irkluoti. Vasarą treniruočiau važinėjame į Trakus. Kažkada nusipirkau nedidelį autobusiuką, kuris dabar jau daug

kartų dažytas ir remontuotas, tai susodinu savo auklėtinius, susikrauname valtį ir važiuojame. Anksčiau pats ir benzinau pirkdavau, bet dabar už degalus jau nebeinu, – pasidžiaugia. – O pasibaigus sezonui daugelį metų kone iki Kalėdų dar Žaliosiuose ežeruose irkluojame.“

Lietuvoje jūsų kanojininkams nėra lygių, jie konkuruoja tarpusavyje, ar to pakanka?

Ir taip, ir ne. Sportininkai treniruoja kartu, būna treniruočių stovyklose, žino vienas kito silpnąsias ir stipriąsias puses. Bet varžybos yra varžybos, visą laiką pasitaiko staigmenų. Puikiai prisimenu atranką į Sidnėjaus olimpinės žaidynes, kai Romualdas Petrukanecas, irkluodamas vienvietę baidarę, Lietuvoje neturėjo lygių, viską laimėdavo, bet pralaimėjo patį pagrindinį startą Vaidui Mizerui ir jam tos olimpinės žaidynės nuplaukė.

Kanojininkus Lietuvoje rengiu ne aš vienas. Kaune juos treniruoja Egidijus Gustas, Visagine – Dmitrijus Michailovas, broliai Vasilijus ir Vladimiras Suchorukovai, yra kanojininkų Šiauliuose, Panevėžyje, Elektrėnuose. Atkreipiau dėmesį į vieną ypač perspektyvų irkluotoją elektrėniškį, trenerio Ovidijus Manomaičio auklėtinį Dominyką Pažerą, kuris su mumis buvo išvykęs į treniruočių stovyklą Portugalijoje.

Dirbate ne tik treneriu, bet ir Vadovybės apsaugos departamente. Kaip pavyksta suderinti darbą su sportu?

Šiame departamente dirbu jau penkioliktus metus. Į treniruočių stovyklas vykstu atostogų sąskaita, o sugrįžęs namo darbų tikrai užtenka. Spėju.

Prėjusiais metais Tarptautinei baidarių ir kanojų irklavimo federacijai pakeitus distancijas atsidūrėte nežinomybėje. Ar pavyko persiorientuoti į kitas disciplinas?

Tarptautinė baidurių ir kanojų irklavimo federacija priėmė tikrai žiaurų sprendimą, kuris tapo vyrų kanojų sprinto diskriminacija. Vyrų ir moterų vienviečių baidurių, moterų kanojų sprinto varžybos įtrauktos į Tokijo olimpiinių žaidynių programą, o vyrų kanojų sprinto nebeliko. Visą laiką specializavausi sprints, jį perpratau, pasitvirtino mano metodika. O dabar laukia nauji iššūkiai.

Prie 1000 m nuotolio neblogai pritaikė V.Korobovas, bet sunkiai prie jo pripranta H.Žustautas. Nemaža Henriko problema irkluojant šią distanciją – didelis raumenynas. Reikia laiko, metų tikrai mažą, per daug greitai norime viską įgyvendinti. Paini situacija. Mano auklėtiniai irklavo vieną distanciją, o dabar tenka viską kardinaliai keisti. Apie 70 proc. pasikeitė treniruočių programa.

Kai jie irklavo 200 m, buvo 40 sek. intensyviausio darbo varžybose, o dabar reikia pereiti prie 4 minučių. Sportininkui tai ypač didelis skirtumas. Skaudžiausia, kad Europos ir pasaulio čempionatuose jau iškovodavome apdovanojimų, patekdavome tarp lyderių – ir staiga stop, viskas keičiama. Savo auklėtiniams liečiau ištrinti iš galvos 200 m sprinto nuotolį ir galvoti tik apie olimpinę 1000 m distanciją, nes būna ir taip: irkluoja 1000 m, o jų pašamoneje – 200 m atkarpa.

Ką parodė treniruočių stovyklos Italijoje ir Portugalijoje?

Italijoje irklotojai sausio mėnesį slidinėjo, vasarį ir kovą dukart vyko irklavimo stovyklos Portugalijoje, o balandį – Kroatijoje. Jau keletą metų turime patikimus valčių gabentojus – Lietuvos baidurių ir kanojų irklavimo rinktinės vyr. trenerį kaunietį E.Gustą ir vilnietį Sergejų Sorokiną, kurie sėkmingai nugabena valtį. O mūsų valtys geros, kokybiškos, jų nereikia dažnai keisti. H.Žustautui ir V.Korobovui rėmėjai parūpino „Nelo“ kanojas, su kuriomis jie treniruojasi ir dalyvauja varžybose.

Pasirengimas naujam sezonui kol kas vyksta sklandžiai, sudarytos geros sąlygos. Tiesa, dar tik balandis, visko užtenka, bet neaišku, kaip bus, kai prasidės varžybos. Jeigu pinigai, kuriais dabar disponuoja Lietuvos baidurių ir kanojų irklavimo federacija, nesibaigs per anksti – bus gerai.

Šiomet treniruočių stovyklose kartu su kitais šalies rinktinės nariais dalyvavo ir mano auklėtiniai H.Žustautas, V.Korobovas, Ilja Dovidovskis ir Jevgenijus Kuračionokas. Tobulinome techniką, kuri ypač svarbi irkluojant

Marilynė Marcinkevičiūtės nuotr.

K.Rėksnys treniuoja ir jaunus, ir jau patyrusius sportininkus

ilgesnę distanciją, sportininkai stiprėjo fiziškai, lavino ištvėmę. Kaip pavyko pasirengti sezonui, parodys pirmosios varžybos gegužės mėnesį, kai Trakuose vyks Lietuvos baidurių ir kanojų irklavimo taurės varžybos.

Šį sezoną matysime naujų įgulų?

Taip. Irkluojant dvivietę kanoją 1000 m distancijoje jau daug metų Lietuvoje lygių neturi Osvaldas Murza ir Jevgenijus Kuračionokas, kuriuos rinktinėje treniuoja E.Gustas. Šiomet jiems turėtų atsirasti rimtų varžovų: bandysime įvairių variantų, į dvivietę gal sės H.Žustautas su I.Dovidovskiu, gal ją norės irkluoti ir V.Korobovas.

Ir H.Žustautas, ir V.Korobovas dvivietę kanoją jau yra irklavę, jiems ši rungtis žinoma. Nauja įgula tikrai bus, tik neaišku kokia. Kai bus ne viena dvivietės kanojos įgula, o daugiau, – atsiras konkurencija, kils meistriškumas. Bet naujai įgulai būtinai reikės naujos valtys.

Ar Lietuvos kanojų irklavimo lyderiai turi kineziterapeutą?

Su irkluotojais per treniruočių stovyklas dažniausiai dirba kaunietis Jurijus Vaščenkovas. Tiesa, jis būna trumpiau, ne visą treniruočių stovyklą. Matau, kaip H.Žustautas ir V.Korobovas laukia atvažiuojančio kineziterapeuta, kuris mūsų lyderiams labai reikalingas.

Kaip treneris, esate gana jaunas – jums 44-eri. Ar sunku dirbti su tokio meistriškumo kanojininkais kaip H.Žustautas ir V.Korobovas?

Mano, kaip trenerio, darbo stažas – jau 17 metų. Treneriu pradėjau dirbti 2001-aisiais tuometėje Vilniaus „Sietyno“ sporto mokykloje, kai dar aktyviai sportavau. Su didžiuoju sportu atsiveikinau 2009-aisiais. Kaip treneris per tą laiką įgijau patirties.

Pradžia nebuvo lengva. Kai pradėjau dirbti, manęs paklausė: ar tu, jaunuoli, atėjai čia atlikti praktikos, ar padirbėti kelis mėnesius? Mokykla neturėjo valčių, irklų, kito sportinio

inventoriaus. Ir apie atlyginimą nesmagu prisiminti. Tačiau kas labai nori, tas randa išeitį.

Trenerio darbas įdomus, jis man teikia džiaugsmo. Matau, kaip keičiasi auklėtiniai, kaip jie pasiekia vis svaresnių pergalių, kurios atperka viską. Buvo kelios pergalės, kurios mane ypač sugraudino: nesulaikiau ašarų, kai H.Žustautas pirmą kartą 2014-aisiais tapo pasaulio jaunimo čempionu. Prieš tai jis buvo septintas, o po metų – jau čempionas.

Visomis išgalėmis stengiausi padėti Henriku, kai jis, būdamas 13–14 metų, iš Plungės atvažiavo į Vilnių ir pradėjo treniruotis mano grupėje. Jis turėjo du rimtus užsiėmimus: mokyklą ir irklavimo treniruotes. Henrikas niekada nepraleidžia treniruočių, jam tai šventas dalykas. Manau, didelis sportininko noras irkluoti, kruopštumas, disciplina ir lėmė, kad jis tapo toks, koks dabar yra. Daug vilčių sieju ir su V.Korobovu, kuris sparčiai tobulėja.

Džiaugiuosi savo grupe, su kuria dirbu vienas. Esame lyg viena šeima. Neturiu įpročio kalbinti sportininkų, kad jie treniruotųsi pas mane, jų nevilioju iš kitų trenerių. Sportininkai patys susiranda mane. Visada palaikau glaudžius ryšius su pirmaisiais jų treneriais.

Kas sunkiausia jūsų darbe?

Nėra lengva kasdien važinėti į Trakus. Jeigu sporto bazė būtų kur nors šalia, šiek tiek sutaupyčiau laiko. Kartais kelionė vasarą užtrunka, nes patenki į spūstis. Gaila, kad nuolat negalime irkluoti sraunioje Neryje.

Ko tikėtės šį sezoną?

Atranka į Tokijo olimpinės žaidynės prasidės kitąmet. Tačiau tai nereiškia, kad šis sezonas mums nesvarbus. Kiekvienose varžybose irklotojai stengsis gerinti rezultatus naujoje 1000 m distancijoje, pratinsis prie jos, maksimaliai atiduos visas jėgas per pagrindines metų varžybas – pasaulio ir Europos čempionatus.

”
NETURIU ĮPROČIO KALBINTI SPORTININKŲ, KAD JIE TRENIRUOTŪSI PAS MANE, JŲ NEVILIOJU IŠ KITŲ TRENERIŲ. SPORTININKAI PATYS SUSIRANDA MANE.

Lietuvos moterų rinktinė 1938 m. Europos čempionate (iš kairės): J.Jazbutienė, S.Markevičienė, T.Karumnaitė, S.Astrauskaitė, G.Miuleraitė, A.Vailokaitytė, P.Kalvaitienė, B.Didžiulytė, E.Vaškelytė, J.Makūnaitė

ATVIRUKUOSE – LIETUVIŲ GYVENIMAS SU KREPŠINIU

BALANDŽIO 21 D. JONIŠKIO RAJONO SAVIVALDYBĖJE ATKURTOS LIETUVOS ŠIMTMEČIO PROGA ATIDARYTA ATVIRUKŲ PARODA „KREPŠINIS – LIETUVIO GYVENIMAS“. PARODĄ-KONKURSAŲ SŪRĖNGĖ JONIŠKIO SPORTO KLUBAS „KREPŠINIO LEGENDOS“ IR PIRMASIS ŠALYJE KREPŠINIO MUZIEJUS.

ALGIS BALSYS

Stenduose – 158 atvirukai: istoriniai, šių dienų, muziejaus įkūrėjo Leono Karaliūno iniciatyva specialiai išleisti šiai parodai.

Parodos lankytojai pildė anketas ir padėjo specialiai komisijai išrinkti įdomiausius prieškario, pokario, atkurtos Lietuvos laikotarpio krepšiniui skirtus atvirukus. Renginio tikslas – parodyti visuomenei, kiek įvairių atvirukų apie krepšinį buvo išleista per visą šalies krepšinio žaidimo istoriją, skatinti jaunimą domėtis krepšinio raida Lietuvoje.

Parodos atidarymo metu buvo pristatyta Joniškio rajono savivaldybės Švietimo, kultūros ir sporto skyriaus vyr. specialisto, to paties Leono Karaliūno knyga „Vicečempionės“, skirta Lietuvos moterų krepšinio rinktinės pergalei 1938 m. Italijoje vykusiose pirmosiose Europos krepšinio pirmenybėse. Tada lietuvės laimėjo sidabro medalius. Beje, šiemet minėsime šios istorinės pergalės 80-metį.

Kiekvienas atvirukas turi savo istoriją.

Jubiliejaus proga trumpai prisiminkime krepšininčių laimėjimą. Lietuvos rinktinę sudarė Stefanija Astrauskaitė, Bronė Didžiulytė, Juzė Jazbutienė, Paulina Kalvaitienė, Tatjana Karumnaitė, Juzė Makūnaitė, Stasė Markevičienė, Genovaitė Miuleraitė,

Aldona Vailokaitytė ir Eleonora Vaškelytė. Komandos treneris – 1937 m. Europos vyrų krepšinio čempionas Feliksas Kriauciūnas. Lietuvos krepšininės nugalėjo Italiją 23:21, Šveicariją 28:10, Prancūziją 20:14, bet pralaimėjo Lenkijai 21:24 ir užėmė antrą vietą. Europos čempione tapo Italijos rinktinė.

Po pirmenybių trys lietuvės – G.Miuleraitė, J.Jazbutienė ir S.Astrauskaitė – pateko į simbolinį geriausiųjų penketuką, o Italijos žurnalistai geriausia žaidėja išrinko G.Miuleraitę. Vicečempionėms buvo įteikta Romos gubernatoriaus dovana – antikinės vilkės skulptūra ir sidabro medaliai. Romoje Lietuvos krepšininės buvo labai populiarios. Jos visur vaikščiojo apsirengusios tautiniais drabužiais. Italijos spauda gyrė mūsų moteris ir jų žaidimą.

Rinktinė susidūrė su ne vienu iššūkiu. Ruošiantis kelionei į Romą labai stigo lėšų. Laimė, atsiradusi mecenatė – operos solistė Vincė Jonuškaitė-Zaunienė – asmeninėmis lėšomis apmokėjo dalį kelionės išlaidų.

Parodoje daug įdomių atvirukų, primenančių Lietuvos vyrų krepšinio rinktinės pergalės antrajame Europos čempionate Rygoje. Prieš šį čempionatą Latvijoje lietuviai buvo priskiriami prie silpnųjų.

„Žalgirio“ kalėdinis sveikinimas

Krepšinio muziejaus nuotr.

VIENINTELIS

MUZIEJUS

Vienintelis Lietuvoje Krepšinio muziejus atidarytas 2009 m. gegužės 30 d. Joniškėje jo įkūrėjo ir puoselėtojo Leono Karaliūno iniciatyva.

Muziejuje galima pamatyti Arvydo Sabonio, Šarūno Marčiulionio, Valdemaro Chomičiaus, Rimo Kurtinaičio, Eurelijaus Žukausko, Roberto Javtoko sportinius marškinėlius ir batelius su autografais, Zitos Bareikytės, Vitalijos Tuomaitės, Modesto Paulausko, Angelės Rupšienės, Antano Sireikos laimėtus įvairių spalvų medalius, Latvijos prezidento Karlio Ulmanio dovaną 1937 m. Europos krepšinio čempionato nugalėtojai Lietuvos rinkinei – sidabrinę lėkštę (kopiją), daug krepšinio legendų fotografijų, įvairiausių eksponatų, pasakojančių apie Lietuvos krepšinio istoriją ir krepšinio žaidimo pasaulyje atsiradimo pradžią. Yra specialus kambarys 1937-ųjų Lietuvos krepšinio rinktinės pergalei antrajame Europos krepšinio čempionate Rygoje paminėti.

Muziejų jau aplankė keli tūkstančiai žmonių ne tik iš Lietuvos, bet ir iš Latvijos, JAV, Kanados, Rusijos, Baltarusijos, Švedijos, Suomijos, Norvegijos, Naujosios Zelandijos, Australijos ir kitų šalių.

Joniškio krepšinio muziejaus įkūrėjas L.Karaliūnas su legendinėmis krepšininkėmis A.Rupšiene (dešinėje) ir J.Daktraite muziejuje

Nuotrauka iš V.Gudelių archyvo

1937 m. Europos krepšinio čempionai priėmimo Kaune, Prezidentūroje. Viduryje – šalies prezidentas A.Smetona

Bet likus mėnesiui iki jo pradžios į Lietuvą atvyko du iškiliausi to meto JAV krepšininkai lietuviai Feliksas Kriaučiūnas ir Pranas Talzūnas. Jie tapo ne tik rinktinės žaidėjais, bet ir ėmėsi trenerių darbo. Abu jie Rygoje žaidė rezultatyviausiai. Trečiasis JAV lietuvis Jonas Žukas į Lietuvą buvo atvykęs anksčiau. Europos čempionais taip pat tapo Zenonas Puzinauskas, Leonas Baltrūnas, Artūras Andrulis, Stasys Šackus, Leonas Kepalas, Pranas Mažeika, Česlovas Daukša, Leonas Petrauskas, Eugenijus Nikolskis.

Finale lietuviai dramatiškai nugalėjo italus – 22:21, nors pirmavo net 22:11. Mačo pabaigoje teisėjas į lietuvių krepšį skyrė net tris baudų metimus. Laimė, italas visus prametė.

Tai buvo pirma didelė Lietuvos sporto pergalė! Krepšininkai nuo pat pasienio su Latvija buvo sutikti kaip nacionaliniai didvyriai. Kaune juos priėmė Lietuvos prezidentas Antanas Smetona, ministras pirmininkas Juozas Tūbelis. Dovanų vyrai gavo po „Drobės“ vilnonę medžiagą kostiumui, „Kauno audinių“ šilko marškiniams, po vieną porą čekiškų batų...

Neužmiršti ir vėlesnių laikų geriausieji: olimpiniai, pasaulio, Europos čempionai bei čempionės, Europos taurių laimėtojai ir t.t.

Nuotrauka iš W. Krekvienės albumo

1937 m. Joniškėčiai laukia iš Rygos grįžtančių Europos čempionų

PIRMIEJI ŽURNALISTAI OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE

JAU ĮPRATOME, KĄ Į OLIMPINES ŽAIDYNES LIETUVOS ATLETUS LYDI NEMAŽAS BŪRYS ŽURNALISTŲ: FILMUOJANČIŲ IR FOTOGRAFUOJANČIŲ, ŠU MIKROFONU DIRBANČIŲ IR RAŠANČIŲ. O KAS BUVO PIRMIEJI LIETUVOS ŽURNALISTAI, DIRBĘ OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE?

vytautas žeimantas

Pirmieji Lietuvos sporto žurnalistai Paryžiaus olimpinėse žaidynėse: E.Kubiliūnaitė, S.Garbačiauskas (abu Lietuvos sporto lyga) ir I.Lifšicas („Makabi“). 1924 metai

Atsakymą į šį klausimą radau senoje 1924 m. darytoje nuotraukoje. Tąsyk rinkau medžiagą knygai apie Lietuvos sporto klubą „Makabi“. Ieškojau makabiečių judėjimo ištakų, jų veiklos tarpukario laikotarpiu. Tada ir pamačiau gerokai pablukusių nuotrauką, kurioje buvo viena moteris ir du vyrai, o apačioje intriguojantis parašas: „Pirmieji Lietuvos sporto komentatoriai Paryžiaus olimpinėse žaidynėse: Elena Kubiliūnaitė, Stepas Garbačiauskas (abu Lietuvos sporto lyga) ir Isakas Lifšicas (Makabi)“. Nutariau plačiau pasidomėti, kaip anuo metu sporto žurnalistai dirbo žaidynėse, ir priėjau prie kelių išvadų.

NETIK RAŠĖ

Pirmoji išvada – profesionalių, kaip dabar, tik iš to gyvenančių sporto žurnalistų, artėjant Paryžiaus olimpinėms žaidynėms, Lietuvoje dar nebuvo. Kaune nuo 1923 m. jau ėjo pora sporto ir fizinio auklėjimo žurnalų: kas dvi savaites pasirodydavo „Sportas“, kas mėnesį – „Jėga ir grožis“. Kai kuriuose laikraščiuose taip pat pasirodydavo sporto žinučių, bet vien iš sporto tematikos žurnalistai

dar negalėjo pramisti.

S.Garbačiauskas dirbo Susisiekimo, Krašto apsaugos ministerijose, vėliau – diplomatinėje tarnyboje Ženevoje. E.Kubiliūnaitė – Švietimo ministerijoje, Lietuvos universiteto bibliotekoje. I.Lifšico darbovietės nepavyko nustatyti.

Antroji išvada – sporto žurnalistai patys aktyviai sportavo. S.Garbačiauskas 1921–1922 m. buvo daugkartinis šalies lengvosios atletikos čempionas, gerino Lietuvos lengvosios atletikos šešių rungčių rekordus: 100 m bėgimo (12,1 sek. – 1921), 200 m bėgimo (25,2 sek. – 1921), šuolio į aukštį (167 cm – 1922) ir kt. 1922 ir 1923 m. jis buvo Lietuvos futbolo čempionas, Lietuvos futbolo rinktinės narys, Lietuvos olimpinės futbolo rinktinės, žaidusios Paryžiuje, kapitonas.

E.Kubiliūnaitė buvo aktyvi lengvaatletė, 1922–1924 m. dešimt kartų tapo šalies lengvosios atletikos čempione. Iki 1924 m. jai priklausė septyni rekordai: 60 m (8,6 sek.) ir 200 m (31,4 sek.) bėgimo, šuolio į tolį (4,30 m), į aukštį (1,28 m), disko metimo (17,90 m), rutulio stūmimo (7,50 m). Ji žaidė

To meto spauda

Lietuvos fizinio lavinimosi sąjungos (LFLS) moterų krepšinio komandoje – pirmojoje Lietuvos moterų krepšinio ekipoje, kuri 1922 m. tapo šalies čempione.

I.Lifšicas buvo aktyvus lengvaatletis, nors labiau pagarsėjo kaip futbolininkas, žaidė Kauno „Makabi“ komandoje, buvo Lietuvos čempionatų prizinininkas, 1927 m. laimėjo šalies futbolo taurę. Buvo tos komandos kapitonas. Jis buvo kviečiamas ir į Lietuvos bei Kauno rinktines.

Trečioji išvada – visi sporto žurnalistai buvo aktyvūs sporto organizatoriai. S.Garbačiauskas buvo vienas

1924 m. olimpinų žaidynių dalyvė Lietuvos futbolo rinktinė

Lietuvos fizinio lavinimosi sąjungos (1920), Lietuvos sporto lygos (1922), Futbolo teisėjų kolegijos (1926) steigėjų ir vadovų. Atstovavo Lietuvai FIFA kongrese Paryžiuje.

E.Kubiliūnaitė irgi buvo viena Lietuvos fizinio lavinimosi sąjungos, Lietuvos sporto lygos (LSL) kūrėju, LSL moterų sporto komiteto pirmininke (1923–1930), Lietuvos moterų sporto atstovė tarptautinėje moterų sporto organizacijoje. Ji buvo viena pirmųjų ir aktyviausių krepšinio propaguotojų. Jos iniciatyva amerikiečio Jameso Naismitho sukurtos krepšinio taisyklės 1921 m. pasiekė Kauną ir buvo išplatintos Lietuvoje.

I.Lifšicas buvo LSL centro komiteto narys, lygos atsakingasis sekretorius, Kauno „Makabi“ klubo valdybos narys.

Ketvirtoji išvada – tuometinė spauda sporto žurnalistų autorystės beveik nevertino. Dažniausiai net iš žaidynių gautos žinios buvo skelbiamos anonimiškai. Tik vasarą „Sportas“ savo bendradarbių sąrašė, atskirai skelbtame pirmame puslapyje, prie S.Garbačiausko ir E.Kubiliūnaitės pavardžių pridėjo „spec. koresp. VIII Olimpiadoje Paryžiuje“.

Dabar tokie lengvaatlečių rekordai, kaip ir sportininkų daugiaplaniškumas, gali sukelti šypsena. Bet tada sportas žengė pirmuosius žingsnius. Todėl sporto entuziastai ir sportavo, ir organizavo, ir vadovavo, ir dar turė-

jo visa tai propaguoti. Ši aplinkybė ir atvedė juos į sporto žurnalistiką.

S.Garbačiauskas, 1921 m. parašęs knygą „Futbolas“, tapo pirmosios Lietuvos sporto knygos autoriumi. 1922 m. Kaune pradėjus leisti laikraštį „Lietuvos sportas“ E.Kubiliūnaitė tapo pirmojo šalyje periodinio sporto leidinio redaktore. Šiame laikraštyje apie futbolą ir kitas sporto aktualijas daug rašė S.Garbačiauskas. I.Lifšicas rašė į žydų laikraštį „Di Idische Stimme“ („Žydų balsas“). Ir visi trys 1924 m. keliavo į Prancūzijoje vykusias olimpinės žaidynes.

ANT LEDO – SU SKRYBĖLAITĖMIS

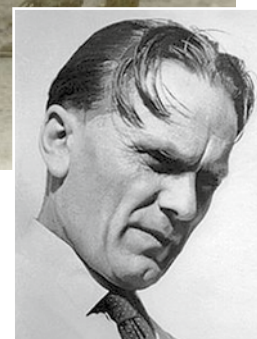
Tada žiemos ir vasaros olimpinės žaidynės vyko tais pačiais metais. Žiemos žaidynės prasidėjo sausio, vasaros – gegužės mėnesį. Žiemos sporto mėgėjai rinkosi Prancūzijos alpinizmo centre, Šamoni miestelyje, esančiame Alpių kalnuose, šalia aukščiausios Alpių viršūnės Monblano. Dabar „Lietuvos sporto enciklopedijoje“ teigiama, kad 1924 m. įvyko Šamoni žiemos žaidynės. Tačiau to meto spaudoje ir žiemą, ir vasarą buvo teigiama, kad vyksta tik Paryžiaus olimpinės žaidynės. Rašė tapatindami sąvokas „olimpiada“ ir „olimpinės žaidynės“.

1923 m. lapkričio 25 d. žurnalas „Sportas“ straipsnį „Pasaulinė olimpiada 1924 m.“ pradeda šiais žodžiais: „Ši olimpiada jau yra visai netoli. Ne-

trukus prasidės žiemos sporto rungtynės. Tik keletą valandėlių reikia pabūti šitame brūzgiančiame butyne, Grammont gatvėje, kur 25 daktilografų (mašinistų, -čių) ir dar daugiau tarnautojų, neskaitant komisarų, siūnčia į visus pasaulio kraštus programas ir atsakymus, kad suprastum, jog tai ruošiamą sporto šventę, kurios pasaulis dar nėra matęs.“

Toliau pateikiamas gana valdiškas žaidynių programos aprašymas, kuris galėjo atkeliauti į Kauną ir telegrafu. Tačiau autorių glumino, kad tarškėjo net 25 rašomosios mašinelės, o tai reiškia, kad jis ten buvo. Greičiausiai šios eilutės priklauso S.Garbačiauskui, nes „Sporte“ (1924 m. kovo 25 d.) spausdinamame straipsnyje „VIII pasaulinė olimpiada, mūsų kaimynai ir mes“ rašoma: „Sausio 25 d. prasidėjo VIII pasaulinės olimpiados pirmoji dalis: žiemos sportas. Mūsų kaimynai latviai, estai, suomia ir lenkai atsiuntė po kelis atstovus olimpiadon. Mes gi turėjome ten tik vieną spaudos.“ Pavardė nenurodyta, nes rašė pats apie save.

„Sporte“ buvo paskelbta nuotraukų iš žiemos rungtynių: ledo ritulio, bobslejaus, slidinėjimo, čiuožimo. Ypač imponantiškai atrodė dailiojo čiuožimo atstovės – su ilgomis suknelėmis ir elegantiškomis skrybėlaitėmis. Tik gaila, kad nenurodyti nuotraukų autoriai.

”
**BENDRAI MES
TURĖTUME Į
OLIMPIADĄ
ŽIURĖTI KAIP Į
AUKŠČIAUSIĄ
MOKYKLĄ, Į
KUR NUVYKĘ
PASEMTUME
ĮVAIRIAUSIŲ
NAUDINGŲ
ŽINIŲ IŠ SPORTO
SRITIES,
PROPAGANDOS
IR ŠIAIP
ĮGAUTUME
KULTŪRINĮ
PATYRIMĄ...**

**STEPONAS
GARBAČIAUSKAS**

Lietuvos „Makabi“ dviratininkų rinktinė. Trečias iš dešinės – Lietuvos atstovas Paryžiaus ir Amsterdamo žaidynėse I.Anolikas

VIETOJ PARYŽIAUS – NAMO

1924 m. birželio 20 d. „Sportas“ per visą pirmąjį puslapį didelėmis raidėmis paskelbė: „Lietuva dalyvauja Pasaulio olimpiadoje 1924 m.“ Tekste randu: „Lietuvos sporto lyga, susitarus su Lietuvos futbolo lyga, siunčia pasaulinę olimpiadon 1924 m. Paryžiu 33 sportininkus, -es: 3 atstovus ir 30 dalyvių. Tai istorinis mūsų sporto gyvenime nutarimas. (...) Paryžiuje mūsų reikalais energingai rūpinasi S.Garbačiauskas. (...) Dabar ir mes 53 tautų tarpe žengsime su savo Lietuvos vėliava per milžinišką Kolumbo stadioną ir pamatysime geriausius ir gražiausius pasaulio sūnus, jų kovą, jų nugalėjimus, jų gyvenimą, įpročius ir techniką.“

Planai buvo dideli, tačiau pritrūko lėšų, organizuotumo, buvo per vėlai susigriebta. „Sporte“ randu ir tokias eilutes: „Šeši futbolininkai iš Klaipėdos nespėjo su užsienio pasais, todėl neišvyko į Paryžių.“; „Kybartiečiai dviratininkai Kremeris ir Malcavas („Sveikata“) pavėlavo išgauti užsienio pasus, tai į Paryžių nuvažiavo tik du nugalėtojai paskutinėse rungtyne Kaunas – Marijampolė – Isakas Anolikas (Makabi) ir Juozas Vilpišauskas (L.D.S.).“

Taigi į Paryžių, be jau minėtų dviejų dviratininkų, dar išvažiavo 11 futbolininkų ir trys sporto žurnalistai.

Nors, atrodo, galėjo būti ir ketvirtas žurnalistas, bet įvyko kuriozas. Antai „Lietuvos žinios“ (1924 m. liepos 24 d.) žinutėje „Atsirado sportininkas“ rašo: „Sportininkas (imtynininkas – V.Ž.) Petras Požėla, kuris buvo prapuolęs

važiuodamas į Pasaulinę olimpiadą, atsirado. Pasirodo, kad jis vietoje Olimpiados nuvažiavo į tėviškę. Veltui Paryžiuje laukė jo atvažiuojant mūsų atstovybė. Sunku net patikėti, kad laikraščio „Rytas“ bendradarbis gali taip pasielgti.“

FUTBOLAS, FUTBOLAS...

Futbolas tuo metu Lietuvoje buvo labai populiarus. Todėl ir spauda jam skyrė daug dėmesio. 1924 m. gegužės 25 d. „Sportas“ pirmame puslapyje didelėmis raidėmis paskelbė: „Šiandien Lietuvos futbolininkai Paryžiuje atidaro Pasaulinės olimpiados futbolo turnyrą žaidžiant su Šveicarija.“ Kitame numeryje įdeda ir nuotraukų iš šių varžybų. Parašai po jomis optimistiški: „Bartuška ardo priešą kombinacijas“, „Balčiūnas atmuša vieną iš daugelio smūgių į vartus“. Jeigu žiūrėtum į nuotraukas, galėtum susidaryti įspūdį, kad Lietuvos komanda pasirodė puikiai. Nors rezultatas buvo 0:9...

Pačios varžybos buvo aprašomos per kelis numerius, išsamiai išanalizuojant visus reikšmingesnius momentus. Kai kur net pagiriant vieną kitą Lietuvos futbolininką. Dabar po tokio rezultato mūsų kolegų komandą turbūt sutrintų į miltus, o tada rašė su viltimi, kad Lietuvos futbolas su tvirtės.

Įdomus buvo ir olimpiinių žinių kelias į Kauną. „Sporto“ informacijoje, pavadintoje „Lietuva – Šveicarija“, rašoma: „VIII pasaulio olimpiados rungtynių rezultatai bus pranešti Lietuvos dviratininkų sąjungos klube (Tolstojaus g. 2) sekmadienį, gegužės 25 d. 8–8,5 val.

vakaro per šeimyninį sportininkų vakarėlį, kur laukiama telegrama.“

Panašiai gauta žinia ir apie mūsų dviratininkų I.Anoliko ir J.Vilpišausko startą. „Sportas“ paskelbė: „Ką tik gauta iš Paryžiaus mūsų dalyvių telegrama, kur jie praneša, kad rungtyne susidaužė.“ O „Lietuvos žinios“ (1924 m. liepos 27 d.) rašė: „Nepripratus kalnuotu plentu važiuoti jiems atsitiko nelaimė – jie sulaužė savo dviračius ir susižeidė.“

ATVIRI IR PASISLĖPĘ OPONENTAI

Renkant medžiagą šiam straipsniui paaiškėjo dar viena staigmena: kita periodinė spauda sportui neskyrė jokio dėmesio arba rašė labai trumpai, o Paryžiaus olimpinės žaidynės apskritai nutylėjo.

Štai Antano Smetonos redaguojamas „Tautos vairs“, visuomenės, politikos, literatūros, dailės ir mokslo laikraštis, Paryžiaus žaidynės ignoravo. 1924 m. jame radau tik dvi trumputes žinutes: „Lietuvos futbolininkai išvyko Paryžių į tarptautines rungtynes“, kitame numeryje – „Lietuvos sportininkai išvažiavo Paryžiu dalyvauti tarptautinėse futbolo rungtyne Lietuvos vardu. Rungtyne su Šveicarija bus gegužės 25 d.“ Ir viskas – apie olimpinės žaidynės nė žodžio, tarsi išvažiavo į eilines tarptautines rungtynes.

Panašiai elgėsi ir Lietuvos telegramų agentūros ELTA leidžiamas laikraštis „Krivulė“, kurį redagavo Kazys Puida. Šiame laikraštyje Karolis Dineika ir kiti autoriai apie sportą rašė daug. Besirengiant ir vykstant žaidynėms laikraštyje spausdinta apie čiuožimą, imtynes, ripką, gimnastiką, žirgų lenktynes, boksa, aprašytos sporto literatūros naujovės, bet apie olimpinės žaidynės net neužsiminta.

Apie jas nieko nerašė ir kūno kultūros laikraštis „Jėga ir grožis“, nuo 1923 m. ėjęs Kaune. Jį įsteigė K.Dineika ir Juozas Eretas, redagavo Jonas Dagelis. Kodėl šiam sporto leidiniui nerūpėjo olimpinis sąjūdis? Kyla daug klausimų, į kuriuos dar reikės ieškoti atsakymų.

Šią publikaciją norėtusi baigti optimistiškesne gaida – S.Garbačiausko žodžiais: „Bendrai mes turėtume į olimpiadą žiūrėti kaip į aukščiausią mokyklą, į kur nuvykę pasemtume įvairiausių naudingų žinių iš sporto srities, propagandos ir šiaip įgautume kultūrinį patyrimą ir tik tuo būdu mūsų sportas tobulėtų ir mūsų jaunimas, pamatęs ir susipažinęs sporto stadione su geriausių pasaulio tautų žiedų – jaunimu, pamėgtų sportą.“

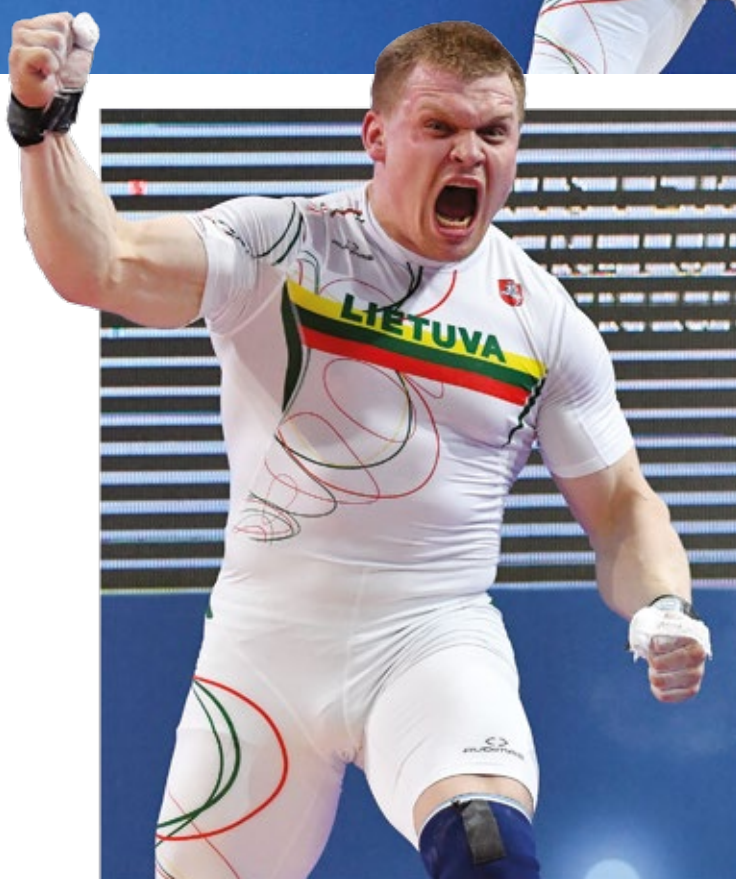
LIETUVIUI – EUROPOS SIDABRAS

KLAIPĖDIETIS ŽYGMANTAS STANULIS RUMUNIJOS ŠOSTINĖJE BUKARĖŠTE IŠKOVOJO EUROPOS SUNKIOSIOS ATLETIKOS VICEČEMPIONO TITULĄ.

„Scampix“ nuotr.

Ž.Stanulis
Europos
čempionate

Bronislavo Vyšniausko auklėtinis, svorio kategorijos iki 94 kg atstovas dvikovėje surinko 374 kg ir, nusileidęs tik varžybų šeimininkui rumunui Nicolai Onicai (381 kg), iškovojo sidabrą. Klaipėdietis dar pelnė aukso medalį rovimu (172 kg) ir sidabro medalį stūmimo (202 kg) rungtyje.

Ž.Stanulis jau trečią kartą tapo Europos vicečempionu! Sidabrą Senojo žemyno čempionate taip pat buvo iškovojęs 2013 ir 2016 m.

Savo trofėjų kolekcijoje šis sunkiaatletis dar turi Europos jaunimo iki 23 m. čempiono titulą, yra tapęs universiados prizininku.

Bukarešte rungtyniavo dar penki mūsų šalies sunkiaatlečiai: Irmantas Kačinskas (svorio kategorija iki 85 kg) liko devintas – 326 kg (150+176), Tomas Ličinchajus (iki 94 kg) irgi užėmė devintą vietą – 323 kg (148+175), Arnas Šidiškis (iki 105 kg) liko šeštas – 356 kg (166+190), Sergejus Lichovojus (iki 105 kg) septintas – 354 kg (166+188) ir Deividas Jucius (per 105 kg) tryliktas – 323 kg (148+175).

RŪTA – KELRODĖ ŽVAIGŽDĖ

**ŠIEMET MINIME SAVO ŠALIES, KAIP
NEPRIKLAUSOMOS VALSTYBĖS,
ŠIMTMETĮ. PER JĮ PASIEKTA DAUG,
YPAČ SPŪTO SRITYJE.**

EMILJA PUKEVIČIŪTĖ

*Pakruojo r. Linkuvos gimnazijos
4 g klasės mokinė*

R.Meilutytė
po pergalės
Londono
olimpinėse
žaidynėse

LTOK archyvo nuotr.

E.Pukevičiūtė ir mokytoja L.Alekseriūnienė prie Linkuvos gimnazijos sportininkų iškovotų prizų

Lietuvos vardą pasaulyje garsino ne vienas sportininkas, laimėjęs aukso, sidabro, bronzos medalius olimpinėse žaidynėse, pasaulio ir Europos čempionatuose. Tačiau man iš viso didelio nusipelniusių sportininkų būrio labiausiai įsiminė jauniausia mūsų olimpinė čempionė, plaukikė Rūta Meilutytė.

R.Meilutytė gimė Kaune, pradėjo mokytis nuo septynerių metų. Plaukimas tapo jos didžiausia aistra. Tai įrodo daugybė pagerintų Lietuvos, Europos ir pasaulio rekordų. Apie jos laimėjimus galėtum daug kalbėti, tačiau Rūta man ypač patinka kaip asmenybė. Ji visada išlieka stipri, nepasiduodanti, ryžtingai siekianti savo tikslo.

Mano pomėgiai – mokyklos pasirodymų režisūra, sėkmingai suburta teatro trupė, renginių vedimas – visai nepanašūs į R.Meilutytės. Ji sportininkė,

plaukikė, o aš – menininkė. Tačiau ji visuomet man buvo artima. Artima savo išgyvenimais, charakterio savybėmis.

Manau, kiekvienas patvirtinsime, kad visi laimėjimai, visos džiaugsmo valandos gyvenime būtų nieko vertos, jei šalia nebūtų pačių artimiausių žmonių, šeimos, o ypač merginoms – mamos. Visi žinome, kad Rūta anksti jos neteko. Tačiau išliko ori, stipri, ji tvirtai stovi ant kojų ir siekia savo tikslų. Nors pati pripažįsta, kad mamos jai trūko. Tačiau Rūta yra optimistė, ji žino, kad visada gali būti blogiau. O ji turi močiutę, tėtį ir brolius, kurie ją visada palaiko.

Aš pati irgi esu susidūrusi su artimų žmonių netektimi. Mane visai mažą paliko biologiniai tėvai. Buvau vos trejų su puse metų, bet šis įvykis taip paveikė, kad iš tokių mažų dienų atsimečiau daug dalykų. Pati

RAŠINIAI

LAUREATAI

Lietuvos sporto muziejaus rengiamo tradicinio, jau dvyliktojo, mokinių rašinių konkurso dalyviai šiemet kūrė ir siuntė rašinius tema „Labiausiai įsiminę Lietuvos šimtmečio sportininkai“.

Komisijai teko perskaityti ir įvertinti 105 rašinius, atkeliavusius iš visos Lietuvos mokyklų, gimnazijų, progimnazijų ir kitų mokymo įstaigų.

Konkursas vyko keturiose amžiaus grupėse. Nugalėtojais pripažinti: I grupėje – Gabija Sajūtė (Kauno Jėzuitų gimnazija), Miglė Lukoševičiūtė (Alytaus r. Butrimonių gimnazija), Dominykas Verza (Kauno Martyno Mažvydo progimnazija), II grupėje – Ugnė Vaičiūnaitė (Alytaus r. Butrimonių gimnazija), Rokas Šimukauskas (Panevėžio „Vilties“ progimnazija), Greta Raštutytė (Kauno Simono Daukanto progimnazija), III grupėje – Virginta Bračiulytė (Lazdijų r. Seirijų Antano Žmuidzinavičiaus gimnazija), Kipras Achramavičius (Kauno KTU inžinerijos Ilicėjus), Ignas Rupeika (Raseinių r. Ilgiųjų mokykla-daugiavfunkcis centras), IV grupėje – Indrė Šeštavičkaitė (Lazdijų r. Seirijų Antano Žmuidzinavičiaus gimnazija), Emilija Pukevičiūtė (Pakruojo r. Linkuvos gimnazija), Greta Armalytė (Joniškio r. Skaistgirio gimnazija), Justina Karenauskaitė (Radvilikių Lizdeikos gimnazija).

Konkurso laureatų pagerbtuvės Lietuvos sporto muziejuje

būdamą pusketvirtų metų turėjau pasirūpinti savo jaunesniais broliais, kurių vienam buvo vos keli mėnesiai. Likimas taip lėmė, kad mus įvaikino. Nors ta žymė, kad tavo gyvenime kažkas ne taip, tavo šeimos modulis ne toks kaip bendraklasių ar kitų pažįstamų, lydi ir dabar. Nepaneigsime fakto, kad visuošenė į vaikus iš globos namų žiūri tarsi pro didinamąjį stiklą, beda pirštu į kiekvieną padarytą klaidą ir retai kada padeda suklupus atsistoti.

Su šiuo požiūriu susidūriau tik pradėjusi lankyti mokyklą. Iš pradžių buvo labai sunku augti kaip asmenybei, nes daug kas aplink kartojo, jog esu prastesnė už kitus. Ką aš padariau? Ogi tiesiog nebeleidau sau klupti. Užsispyriau žūtbut siekti savo tikslų, nepasiduoti, net pasiekus pergalę nesustoti, tobulėti toliau. O pastaruosius metus mano įkvėpimas, mano idealas buvo būtent Rūta Meilutytė. Ji įrodė, kad kiekvienas gali pasiekti trokštamų rezultatų, tereikia užsispyrimo ir drąsos.

Viename interviu R.Meilutytė sako: „Pasirodo, kad čempionu tapti lengviau, negu juo išlikti.“

Kai plaukikei nepasisekė kitose žaidynėse, pradėjo plakti pikti liežuviai, esą jos žvaigždė jau nusileido. Asmeniškai mane tai labai piktino. Žmonės kažkodėl užmiršta, kad visi čempionai taip pat yra žmonės. Klysti ir klupti skirta kiekvienam. Juk visada nebūsi geriausias, greičiausias. Kodėl atsirado žmonių, kurie Rūtą mylėjo tik tada, kai ji šaliai parveždavo aukso medalius? Kodėl kai kurie bandė nesisukti, kai jai šiek tiek nepasisekė? Juk ne tik triumfo, bet ir nesėkmės akimirka labai svarbus palaikymas, kad kitą kartą galėtum vėl drąsiai stoti ir su dar didesne jėga kovoti dėl pergalės.

Ne Rūtos charakteriui pasiduoti. Tarsi auksinė žuvelė ji vėl nėrė į vandenį pildyti savo ir gerbėjų norų.

Jeigu grįztume prie mano istorijos, tai šiandien aš vėl esu viena, nebeturiu globėjų. Bet rankų nenuleidžiu. Praėjusią vasarą buvau išvykusi į Prancūziją. Tai buvo vienas didžiausių mano tikslų, kurio įgyvendinimui prireikė visų metų pastangų ieškant darbo. Taigi praėjusią vasarą du mėnesius gyvenau Pietų Prancūzijoje, mokiausi prancūzų kalbos ir dirbau aukle nuostabioje lietuvių šeimoje. Grįžusi į Lietuvą savo globėjams, su kuriais pragyvenau penkiolika metų, nebebuvo reikalinga. Jie išskėlė man ultimatumą: arba aš einu mokytis į profesinę mokyklą ir pasilieku jų namuose, arba lankau dvyliką klasę, bet išeinu iš namų. Mano mokymosi rezultatai visada buvo geri, visada dalyvavau visuomeninėje miestelio veikloje... Todėl išėjau. Dabar gyvenu viena, nuomojuosi kambariuką, šiek tiek dirbuojuosi, kad galėčiau pragyventi. Ir sėkmingai baigiu dvyliką klasę gimnazijoje. Sunku, bet nepasiduodu ir einu tolyn. Nors po truputį bandau lygiuotis į Rūtą...

R.Meilutytė man yra įsimintiniausia Lietuvos šimt-mečio sportininkė. Optimistiška, drąsi savo šalies patriotė ir pavyzdys kitiems, kad viskas įmanoma, tereikia stengtis. Šiais metais ne tik Lietuva, bet ir mūsų Linkuvos gimnazija švenčia šimto metų jubiliejų. Tikiuosi, kad minėdama gražią mokyklos sukaktį ir aš galėsiu pasidžiaugti savo pasiekimais meno srityje.

Konsultavo kūno kultūros mokytoja
Lina Aleksieriūnienė

”

**R.MEILUTYTĖ
MAN YRA
ĮSIMINTINIAUSIA
LIETUVOS
ŠIMTMEČIO
SPORTININKĖ.
OPTIMISTIŠKA,
DRĄSI SAVO
ŠALIES PATRIOTĖ
IR PAVYZDYS
KITIEMS, KAD
VISKAS ĮMANOMA,
TEREIKIA
STENGTIS.**

SILPNUMO JĖGA

PAVADINIMAS SUGALVOTAS ANAIPTOL NEATSITIKTINAI. SŪVOKUS, KO GALIME PASIMOKYTI IŠ FIZIŠKAI SILPNESNIŲ ŽMONIŲ, JIS NEBEATRODYS KEISTAS.

DAINIUS GENYS

VDU sociologas

Noras aktyviai gyventi

LITOK archyvo nuotr.

Posakį „sportas – sveikata“ žino daugelis. Kai kalbame apie sportą, neretai intuityviai šnekame ir apie sveikesnį gyvenimo būdą. Nesakau sveiką, nes tai nebūtinai taip. Tačiau siekiant geresnio rezultato neišvengiama tam tikra disciplina, kuri stumteli mus kūno sveikatinimo ir stiprinimo link. Žinoma, nekalbu apie tuos kraštutinius, kai rezultato norint čia ir dabar pasitelkiami įvairiausi „stiprikliai“. Šneku apie tuos sportu visiems ar masiniu sportu užsiimančius žmones, kurie šią veiklą suvokia ne tik kaip smagų laiko leidimą ar puikavimąsi pasiektais rezultatais, bet ir kaip individualų įsipareigojimą ilgą laiką stiprinti bei sveikatininti savo kūną.

Pradėti sportuoti būna įvairiausių progų. Žmonių labiausiai pamėgta, o Holivudo išplėtotą klasikine istorija – buvau silpnas, pradėjau sportuoti, tapau stiprus ir mane aplankė sėkmė. Tokių pavyzdžių apstu. Žinoma, jie įspūdingi ir pasitarnauja kitiems įkvėpti. Tačiau kartu slepia ir ne tokias įspūdingas, bet ne mažiau svarbias istorijas. Turiu omenyje tuos, kurie taip pat ėmė sportuoti norėdami pastiprinti silpną kūną, bet dėl tos pačios priežasties niekada netapo itin stiprūs. Yra ganėtinai daug nuo įvairiausių fizinių negalavimų ir ligų kenčiančių žmonių, kuriems sportas tapo išsigelbėjimu, bet jų pasiekimai ne tokie įspūdingi, kad apie juos in-

formuotų žiniasklaida. Nesvarbu, ar kalbėsime apie įgimtus negalavimus, ar eventualiai patirtas traumas, visų jų bendras vardiklis – noras aktyviai gyventi ir veikti, nepaisant ribotų fizinių galimybių. Šiame kontekste sportas dažniausiai suvokiamas kaip silpno ir negalavimų išvarginto kūno stiprinimo būdas, egzistencinės mo-

”

ŽMONIŲ LABIAUSIAI PAMĖGTA, O HOLIVUDO IŠPLĖTOTA KLASIKINĖ ISTORIJA – BUVAU SILPNAS, PRADĖJAU SPORTUOTI, TAPAU STIPRUS IR MANE APLANKĖ SĖKMĖ.

tyvacijos šaltinis, leidžiantis praktiškai įsitikinti pastangų ir nusiteikimo jėga. Ir tokiais atvejais labai dažnai pasitelkiama visiškai kitokia nei daugeliui sveikųjų, kuriems sportas yra pramoga, sportavimo koncepcija. Kuo gi ji skiriasi?

Svarbiausia – suprasti, dėl ko darai tai, ką darai. Kodėl ir ko sieki? Jei tai nėra nuoširdu ir jei sumanymas nėra giliai

perprastas – sunku išgauti nuoširdžią pastangą. Daugelis sveikos gyvensenos mokytojų (tiek Lietuvoje, tiek užsienyje) pataria neapgauinėti savęs. Planuoti realiai, atsižvelgiant į savo galimybes (ir fizines, ir dvasines), nors reklamos atakuoja įvairiais „sėkmės“ įvaizdžiais bei greitais receptais.

Iš tiesų nesunku pasiekti trumpalaikių rezultatų – ar kalbėsime apie svorio metimą, ar raumenų masę. Egzistuoja pačių įvairiausių technikų, leidžiančių pasiekti norimus rezultatus be nelegalių aparatų. Tačiau kas įmanoma greitai, nebūtinai tinka žvelgiant į ilgalaikę perspektyvą. Tik nedaugelis sugeba integruoti tokią nuostatą į kasdienę gyvenimo rutiną.

Galime pasimokyti iš žmonių, kurie dėl minėtų objektyvių priežasčių priversti neskubėti ir žengti mažais žingsneliais pirmyn. Receptas, tiesą sakant, itin paprastas – savęs per daug neapkrauti sunkiausiais pratimais ir nevaržyti griežtomis dietomis. Antraip galima atsilaukiyti kelias savaites, gal net kelis mėnesius, bet ne kelerius metus. Išlikti teisingame kelyje ilgą laiką galima tik tuomet, jei įsipareigojimai kūno sveikatai nebus nepakeliami, nepareikalaus pernelyg didelės aukos.

Aiškliai žinant, ko ir kodėl nori bei ką reikia daryti, kad pasiektum tikslą, bus lengviau. Iššūkis visada reikalauja pastangų. Tačiau šis aiškumas padės išvengti nerimo ir nervinimosi. Ne kartą pastebėjau, kad imtis tam tikros disciplinos (nesvarbu, fizinės ar dvasinės) turint aiškų tikslą ir laikytis plano yra daug lengviau. Tai tarsi savaime suprantama. Ir atvirkščiai: kai imama abejoti dėl tikslingumo ar ilgalaikės naudos, planingai veikti nepalyginamai sunkiau.

Silpnesnės sveikatos ar norintys atsigaivinti po traumų žmonės žino, kad sveikatai sustiprinti reikia laiko. Iki galo neišsigydytus traumas (tiek fizinės, tiek dvasinės) ir vėl pabandyti elgtis kaip sveikam, ji gali atsinaujinti, o savijauta – dar labiau pablogėti. ■

JUBILIEJUS

KILNAUS
JUDĖJIMO 25-METIS

S.Stonkus

Prie pasaulinio „Fair play“ judėjimo Lietuva oficialiai prisidėjo prieš 25 metus – 1993 m. kovo 25 d. Tuomet Lietuvos tautinio olimpinio komiteto iniciatyva buvo įkurta Kilnaus poelgio komisija, kurios vadovu buvo išrinktas prof. Stanislovas Stonkus. Buvęs garsus krepšininkas, olimpinis žaidynių medalininkas šiai veiklai vadovavo 1993–1995 ir 1995–1999 m. Vėlesni prezidentai – mokslininkas prof. Kęstas Miškinis (1999–2002 m.) ir Monrealio olimpinis žaidynių bronzos medalio laimėtojas, filosofas, rašytojas dr. Arvydas Juozaitis (2002–2017 m.). Šiuo metu komiteto prezidento pareigas užima dziudo imtynininkas, olimpietis Marius Paškevičius.

Lietuvos kilnaus žaidimo (1995 m. pabaigoje taip buvo pavadinta ši komisija) ar Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komiteto (toks dabartinis jo pavadinimas) laureatais yra tapę legendinis boksininkas Algirdas Šocikas, Romos olimpinis žaidynių bronzos medalio laimėtoja Birutė Kalėdienė, parolimpinis žaidynių čempionas ir prizinininkas Vytautas Girnius, legendinis alpinistas Vladas Vitkauskas, sporto visuomenininkas Stepas Martysius ir kiti. Pagrindiniu Metų kilnaus poelgio prizų apdovanojama 18 asmenų, diplomais – dar didesnis būrys. Daugiau kaip 20 lietuvių yra pelnę Tarptautinio ir Europos kilnaus elgesio komitetų prizus bei diplomus.

Minėdamas 25 metų veiklos sukaktį Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komitetas plečia apdovanojimus. Rudenį vyksiančioje ceremonijoje bus pagerbti šešių nominacijų laureatai, kuriems prizai bus įteikti už Metų kilnų poelgį (už kilnų poelgį 2018 m.), kilnaus elgesio pavyzdį (už viso gyvenimo nuopelnus), jaunojo sportininko arba komandos kilnų poelgį, pavyzdį bendraamžiams (už „Fair play“ skatinimą ar kilnų poelgį tarp jaunimo), taip pat bus įvertintas „Fair play“ projektas ir „Fair play“ organizacija (už visuomenės ugdymą, olimpinis principų laikymąsi ir vertybių sklaidą).

M.Masilionis

V.Kidykas

LTOK archyvo nuotr.

AUTOMOBILIAI

„TOYOTA“ – PATOGIOMS KELIONĖMS

Pasaulio čempionų treneriai Vaclovas Kidykas ir Mykolas Masilionis jau netrukus važinės naujais „Toyota“ automobiliais, o specialios paskirties transportą, skirtą keleiviams vežti ir didesnių gabaritų sporto įrangai gabenti, gaus trys Lietuvos olimpinio sporto federacijos.

Bendradarbiaudamas su „Toyota“ taip nusprendė Lietuvos tautinis olimpinis komitetas, sprendimą patvirtino Lietuvos sportininkų rengimo ir dalyvavimo Tokijo olimpinėse žaidynėse programos ekspertų komisija.

„Federacijoms nuolat reikia automobilių geriausiems atletams ruošti. „Toyota“, mūsų naujasis partneris, siekia, kad jų modeliais važinėtų elitiniai sportininkai ir treneriai. Kai automobilių gamintojas pasiūlė išskirtines sąlygas pasaulio čempionų treneriams, sprendimą priimti nebuvo sunku. Su „Toyota“ kalbame ir apie kitas galimybes optimizuoti Lietuvos olimpiečių rengimo sąlygas“, – sakė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

„Toyota“ automobilių rakteliai pasaulio

čempionų trenerius pasiek per federacijas. Priminsime, kad V.Kidyko treniruojamas disko metikas Andrius Gudžius aukšą iškovoję praėjusių metų pasaulio lengvosios atletikos čempionate Londone, M.Masilionio treniruojama porinės keturvietės įgula su Martynu Džiaugiu, Aurimu Adomavičiumi, Dovydu Nemeravičiumi ir Rolandu Maščinsku buvo nepralenkiama 2017 m. pasaulio irklavimo čempionate Floridoje, JAV.

Per pastaruosius šešerius metus LTOK nupirko ir federacijoms perdavė 12 automobilių. Jais jau naudojasi baidarių ir kanojų, bokso, irklavimo, buriavimo, dviračių sporto, sunkiosios atletikos ir šiuolaikinės penkiakovės federacijos. Dauguma automobilių – aštuonviečiai, skirti patogiai ir saugiai į varžybas, treniruotes ir stovyklas sportininkams keliauti bei didesnių matmenų sporto įrangai vežti.

Neilgai trukus specialios paskirties automobilių iš LTOK sulauks imtynių, plaukimo ir lengvosios atletikos federacijos.

PROGRAMA

OLIMPINIŲ
VERTYBIŲ UGDYMAS

Kovo 27–29 d. Trakuose Lietuvos tautinis olimpinis komitetas surengė pedagogams skirtus Olimpijų vertybių ugdymo programos mokymus. Buvo pristatyta nauja Tarptautinio olimpinio komiteto programa „OVEP 2.0“, išbandytos programoje siūlomos veiklos. Pavyzdžiui, vyko užsiėmimai, skatinantys kilnų elgesį, buvo pateikta užduočių, įtraukiančių į bendrą veiklą įvairaus fizinio pajėgumo vaikus, sulaukta patarimų, kaip ugdymo procese panaudoti olimpinis simbolius bei olimpines tradicijas. Mokymuose dalyvavę pedagogai padės

LTOK praveisti birželio mėnesį planuojamus mokymus, kuriuose dalyvaus apie šimtą „Olimpinės kartos“ projekto įstaigų vadovų.

POSĖDIS

ARTĖJA LTOK 30-METIS

Balandžio 19 d. LTOK būstinėje vyko Lietuvos tautinio olimpinio komiteto Vykdomojo komiteto posėdis, kuriam pirmininkavo LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Vykdomasis komitetas patvirtino LTOK atkūrimo 30 metų minėjimo programą ir organizacinį komitetą, kurį sudaro LTOK prezidentė D. Gudžinevičiūtė, viceprezidentas Romualdas Bakutis, generalinis sekretorius Valentinas Paketūras, LTOK garbės prezidentas dr. Artūras Poviliūnas, LTOK patarėjas Algimantas Gudiškis, Lietuvos olimpiečių asociacijos prezidentė Lina Kačiušytė, LTOK sportininkų komisijos pirmininkė Austra Skujytė, Lietuvos sporto muziejaus direktorius Pranas Majauskas, LTOK garbės narys Vytautas Nėnius, LTOK žiniasklaidos komisijos pirmininkas Tautvydas Vencevičius ir LTOK olimpinio švietimo komisijos pirmininkas Rolandas Zuoza.

Kovo 22 d. Kaune ketvirtą kartą buvo surengtas Olimpino švietimo forumas, kuriame dalyvavo daugiau nei 400 trenerių, mokyklų ir ikimokyklinių įstaigų pedagogų, savivaldybių atstovų. Apie sėkmingai suorganizuotą renginį informavo LTOK olimpinio švietimo direktorė Vita Balsytė.

Atsižvelgdamas į LTOK žiemos olimpinio sporto šakų komisijos siūlymą

Evio Žaladario nuotr.

Vykdomasis komitetas nusprendė į Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatų, kuriems 2018 m. sausio 2 – gruodžio 30 d. laikotarpiu skirtos stipendijos, sąrašą įtraukti biatlonininką Tomą Kaukėną. Jam stipendija bus mokama iš programos „Pjongčangas 2018“ sukauptų lėšų.

Atsižvelgiant į Lietuvos sportininkų rengimo ir dalyvavimo Tokijo olimpinėse žaidynėse programos ekspertų komisijos siūlymą, pritarta į Tokijo olimpinėms žaidynėms ruošiamų sportininkų 2017–2018 m. pamainos sąrašą įtraukti stalo

tenisininkes Emiliją ir Korneliją Riliškytes, įvykdžiusias atrankos kriterijus.

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto pirmojo ketvirčio biudžeto vykdymą pristatė LTOK išdinininkas Rimgaudas Balaiša, Lietuvos olimpinio fondo – jo direktorius Mantas Marcinkevičius. Tiek LTOK, tiek LOF pirmojo 2018 m. ketvirčio biudžeto apyskaitos patvirtintos.

Į Lietuvos olimpinio paveldo komisijos sudėtį papildomai įtrauktas LTOK garbės narys Zigmantas Motiekaitis.

KONKURASAS

KVIEČIAMI FILMŲ KŪRĖJAI

Lietuvos tautinis olimpinis komitetas ir Vilniaus universiteto Sveikatos ir sporto centras organizuoja trumpametražių sporto filmų konkursą „Sport Shorts“. Konkurso tema – „Integracija per sportą“.

Šiuo konkursu siekiama plačiąją visuomenę supažindinti su sportu ir fiziniu aktyvumu kaip priemone, kuri padeda bendruomenėms ne tik fiziškai tobulėti, išlikti stiprioms ir sveikoms, bet ir yra puiki integracijos priemonė, padedanti spręsti visuomenėje kylančius iššūkius, tokius kaip tautinė, religinė, rasinė, lytinė ir kitokia atskirtis.

Konkurso „Sport Shorts“ tikslas – skatinti kurti filmus sporto tematika ir gilintis į jo teikiamas galimybes, nagrinėti visuomenei aktualias problemas, skatinti

SPORT SHORTS

Sport Short Film Competition
2018

pačią visuomenę per vaizduojamąjį meną pažinti įvairias sporto puses.

Trumpametražių sporto filmų kūrimo konkursas „Sport Shorts“ organizuojamas pirmą kartą. Jame gali dalyvauti visi norintieji. Filmus vertins komisija, kurios sudėtyje bus sporto ir kino ekspertų bei festivalio žiūrovų.

Registracija į konkursą vyks iki 2018 m. rugsėjo 14 d. Filmus konkursui galima siųsti iki 2018 m. spalio 20 d. el. paštu sportshorts@ssc.vu.lt.

Konkursinėje programoje dalyvausiančius trumpametražius filmus bus galima išvysti Sporto kino festivalyje 2018 m. gruodžio 6–9 d. Vilniuje ir Kaune.

VIZITAS

PREMJERUI – TOK
APDOVANOJIMAS

Balandžio 23 d. Lietuvos tautiniame olimpiniam komitete premjerui Sauliui Skverneliui LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė įteikė Tarptautinio olimpinio komiteto apdovanojimą Lietuvos dalyvavimo Barselonos olimpinėse žaidynėse 25-mečio proga bei padėką už palaikymą TOK 2017 m. Vilniuje organizuojant tarptautinį forumą „Moterų lyderystės stiprinimas“. Toks forumas Europoje vyko pirmą kartą.

„Mums labai malonu matyti olimpinį judėjimą palaikantį Lietuvos Vyriausybės vadovą. Aukščiausių valstybės valdžios atstovų dėmesys yra itin svarbus visam olimpiniam judėjimui. Tarptautinio olimpinio komiteto įteiktas vardinis apdovanojimas premjerui S.Skverneliui tą tik patvirtina“, – sakė LTOK prezidentė.

Susitikimo metu su premjeru S.Skverneliu olimpinė čempionė D.Gudžinevičiūtė pristatė LTOK veiklos ataskaitą, artimiausius komiteto planus bei renginius, aptarė sporto bendruomenės ir sporto politikos aktualijas. Garbus svečias taip pat buvo supažindintas su LTOK valdomos bendrovės „Olifėja“ veikla.

Vytauto Dranginio nuotr.

S.Skvernelis ir D.Gudžinevičiūtė

„Šio vizito tikslas – iš arčiau pamatyti, kaip laikosi šalies Olimpinių komitetas, mūsų sporto bendruomenė. Nuotaikos ir mintys po susitikimo teigiamos. Sportas vienija pasaulį. Šiuo posakiu norėčiau ir vadovautis. Judėkime pirmyn, siekime

bendrų tikslų, padėkime vieni kitiems ir niekada nesustokime“, – laikydamas TOK apdovanojimą sakė S.Skvernelis.

Susitikime dalyvavo ir premjero patarėjas Elvinas Jankevičius.

APDOVANOJIMAI

PAGERBTI
SUKAKTUVININKAI

Balandžio 19 d. po LTOK vykdomojo komiteto posėdžio tradiciškai buvo apdovanoti Lietuvos sportui ir olimpizmui nusipelnę žmonės. LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė prizus „Citius. Altius. Fortius“ įteikė 70-mečio jubiliejų mininčiam Rimantui Liegui bei 60-metį švenčiančiam Zigmantui Šarkai. R.Liegus – aktyviai tebedirbantis ilgametis dziudo ir sambo imtynių treneris, tarp kurio auklėtinių yra ir olimpietis Marius Paškevičius. Z.Šarka – vienas garsiausių visų laikų Lietuvos raitelių, daugkartinis Lietuvos jėgimo konkūrų čempionas, pasaulio bei Europos čempionatų dalyvis ir prizinininkas.

Olimpine žvaigždė 60-mečio proga apdovanotas Gediminas Gutkauskas – septintos ir aštuntos kadencijos LTOK vykdomojo komiteto narys, ilgametis Lietuvos žirginio sporto federacijos prezidentas.

Elvio Žaldirio nuotr.

Iš kairės: M.Lebedžinskas, D.J.Kareckienė, D.Gudžinevičiūtė, G.Gutkauskas, R.Liegus, Z.Šarka, V.Močialovas

LTOK medaliais „Už nuopelnus olimpizmui“ apdovanota 50-metį mininti Dita Jovita Kareckienė – ilgametė Lietuvos plaukimo rinktinės narė, Atlantos olimpiados dalyvė, 1996 m. pasaulio taurės nugalėtoja bendroje įskaitoje, ilgametė Kauno plaukimo mokyklos trenerė. Šiais medaliais apdovanoti ir 50 metų sukaktis minintys Vladimiras Močialovas ir Darius Antanas Kalvaitis. V.Močialovas – ilgametis

Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės rinktinės narys, Barselonos olimpinio žaidynių dalyvis. D.A.Kalvaitis – ilgametis Lietuvos orientavimosi sporto federacijos narys, daugkartinis Lietuvos čempionas, pasaulio ir Europos čempionatų dalyvis. 40-ojo gimtadienio proga LTOK prezidentė medalį „Už nuopelnus olimpizmui“ įteikė UAB „Olifėja“ juristui, LOF valdybos bei LTOK įstatų rengimo grupės nariui Mantui Lebedžinskiui.

TECHNIŠKIAUSI ŽAIDYNIŲ BOKSININKAI

BOKSO PIRMTAKĖ KUMŠČIŲ KOVA BUVO POPULIARI SENOVĖS GRAIKIJOJE. 688 M. PRIEŠ MŪŠŲ ERĄ JI BUVO ĮTRAUKTA Į 23-IŲJŲ SENOVĖS OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ PROGRAMĄ. PIRMUOJU ČEMPIONU TAPO ONOMASTAS IŠ SMIRNOS.

VYTAUTAS RUZGINAS

C.Shields

Senovės olimpinė žaidynių istorijoje išliko paskutinio olimpinio čempiono Armėnijos sportininko Varazdato pavardė. Tai buvo 385 mūsų eros metais 291 olimpinėse vasaros žaidynėse, kurios netrukus buvo uždraustos. Tais laikais kovos taisyklės labai skyrėsi nuo šiandieninių.

Boksas atgimė XIX amžiuje, kai Anglijoje buvo pradėtos organizuoti dvikovos. Boksas paplito ir Jungtinėse Amerikos Valstijose. Pirmuoju pasaulio čempionu 1882 m. tapo amerikietis Johnas Sullivanas. Į olimpinę žaidynių programą boksas įtrauktas 1904 m. Sent Luise. Vėlesniais metais bokso varžybų olimpiadose nebuvo tik 1912 m. Stokholme. Nuo 1936-ųjų techniškiausiajam olimpinė žaidynių boksiniui įteikiama Valo Barkerio taurė.

Anglijos boksiniukas V. Barkeris 1891 m. tapo šalies čempionu. Vėliau jis buvo išrinktas Mėgėjų bokso asociacijos (angl. trumpinys ABA) garbės sekretoriumi, garbės prezidentu. Nuo 1946 m. mėgėjų asociacija tapo tarptautine, taigi jos trumpinys pasipildė viena raide ir tapo AIBA.

V. Barkerio vardu pavadinta taurė įteikiama boksiniui, kuris olimpiniam bokso turnyre pademon-

struoja geriausią techniką, nepriklausomai nuo jo užimtos vietos. Ant taurės užrašoma sportininko pavardė, šalis, svorio kategorija, miestas bei metai, kada vyko žaidynės. Taurę saugo tos valstybės bokso federacija iki kitų olimpinė žaidynių. Jeigu sportininkas taurę laimi tris kartus iš eilės, ji tampa jo nuosavybe.

Daugiausia kartų – šešis – šią taurę laimėjo amerikiečiai, Kazachstano boksiniukai tris, Kubos ir Italijos – po du kartus. Tik tris kartus taurė buvo įteikta čempionais netapusiems sportininkams: 1936 m. Berlyne ją gavo bronzą iškovojęs JAV boksiniukas Louisas Laurie, 1968 m. Meksike taip pat bronzą pelnęs Kenijos atstovas Philipas Waruinge'as ir 1988 m. Seule sidabru pasipuošęs JAV atstovas Roy'us Jonesas.

2012 m. Londono olimpinė žaidynių bokso ringe debiutavo moterys. Amerikietė vidutinio svorio kategorijos atstovė Claressa Shields finale nugalėjo rusę Nadieždą Torlopovą ir laimėjo auksą. 2016 m. žaidynėse C. Shields vėl iškovojė aukso medalį, finale nugalėjusi olandę Nouchką Fontijn. Būtent 2016 m. Rio de Žaneire C. Shields tapo pirmąja moterimi olimpinė žaidynių istorijoje, kuri buvo apdovanota V. Barkerio taure.

VALO BARKERIO TAURĖS LAIMĖTOJAI

Berlynas, 1936 m. LOUISAS LAURIE JAV, bronzą	Los Andželas, 1984 m. PAULAS GONZALESAS JAV, auksas
Londonas, 1948 m. GEORGE'AS HUNTERIS PAR, auksas	Seulas, 1988 m. ROY'US JONESAS JAV, sidabras
Helsinkis, 1952 m. NORVELIS LEE JAV, auksas	Barselona, 1992 m. ROBERTO BALADO Kuba, auksas
Melburnas, 1956 m. DICKAS McTAGGARTAS Anglija, auksas	Atlanta, 1996 m. VASILIJUS ŽYROVAS Kazachstanas, auksas
Roma, 1960 m. NINO BENVENUTI Italija, auksas	Sidnėjus, 2000 m. OLEGAS SAITOVAS Rusija, auksas
Tokijas, 1964 m. VALERIJUS POPENČENKA SSRS, auksas	Atėnai, 2004 m. BACHTIJARAS ARTAJEVAS Kazachstanas, auksas
Meksikas, 1968 m. PHILIPAS WARUINGE'AS Kenija, bronzą	Pekinas, 2008 m. VASILIJUS LOMAČENKA Ukraina, auksas
Miunchenas, 1972 m. TEOFILO STEVENSONAS Kuba, auksas	Londonas, 2012 m. SERIKAS SAPIJEVAS Kazachstanas, auksas
Monrealis, 1976 m. HOWARDAS DAVISAS JAV, auksas	Rio de Žaneiras, 2016 m. HASANBOY'US DUSMATOVAS Uzbekistanas, auksas
Maskva, 1980 m. PATRIZIO OLIVA Italija, auksas	CLARESSA SHIELDS JAV, auksas

OLIMPINĖ DIENA PANEVĖŽYS | 2018.06.02

REGISTRACIJA

Olimpinės dienos šventėje laukiami irklėnčių, plaukimo, bėgimo ir krepšinio 3x3 mėgėjai

Prasidėjo registracija į kai kurias mokamas birželio 2 d. Panevėžyje vyksiančios Olimpinės dienos varžybas.

3X3 KREPŠINIS

Jau balandžio 28 d. Šiauliuose vyks pirmasis „LTeam“ 3x3 krepšinio atrankos turnyro etapas. Vėliau kovos persikels į Klaipėdą (gegužės 6 d.), Vilnių (gegužės 26 d.) ir Kauną (gegužės 27 d.). Trys stipriausios kiekvieno etapo komandos birželio 2 d. Panevėžyje susikaus dėl pagrindinio prizo – kelialapio į „FIBA Challenger“ 3x3 krepšinio turnyrą Italijoje.

Registracijos į „LTeam“ 3x3 krepšinio turnyrą adresas: <https://goo.gl/znYS5B>

„LTEAM“ BĖGIMAI

Masiškiausiai sporto entuziastai dalyvauja Olimpinės dienos bėgimuose. Šįkart organizatoriai siūlo išbandyti keturias „LTeam“ bėgimo trasas – 10 ir 5 km, Olimpinės mylios (1988 metrai) bei vaikų (500 metrų) bėgimus. Registracija į 10 ir 5 km bėgimus yra mokama. Olimpinės mylios ir vaikų bėgimai – NEMOKAMI.

Registracija vyksta www.lteam.lt renginių skiltis, „LTeam bėgimai“.

IRKLENČIŲ VARŽYBOS

Olimpinės dienos naujovė – irklėnčių varžybos. Stovėk, klūpėk, tupėk, irkluok gulėdamas arba tiesiog varyk taip, kaip moki.

Jveik 500 m Panevėžio Senvagėje trasą, o jei būsi greičiausias, pateksi į Olimpinės dienos istoriją ir laimėsi Lietuvos tautinio olimpinio komiteto, „LTeam“ bei renginio partnerių įsteigtus prizus.

Varžybose galima dalyvauti su savo irklente arba ją suteiks rungties organizatoriai.

Registracija vyksta www.lteam.lt renginių skiltis, „Irklenčių varžybos“.

PLAUKIMO ATVIRAME VANDENYJE VARŽYBOS

Panevėžietis Europos čempionas Danas Rapšys kviečia palenktyniauti plaukimo rungtyje ir sako, kad ši sporto šaka Olimpinėje dienoje yra **pri-va-lo-ma!**

Birželio 2 d. pačiame Panevėžio centre, Senvagės tvenkinyje, vyks 500 m plaukimo varžybos atviraime vandenyje. Jose galės dalyvauti visi sveikata pasitikrinę ir plaukti mokantys Lietuvos bei užsienio piliečiai, mėgėjai ir sportininkai, vyrai, moterys, vaikai.

Registracija vyksta www.lteam.lt renginių skiltis, „Plaukimo varžybos“.

NEMOKAMOS RUNGTYS – DALYVIO PASE

Bilietas į daugiau kaip 60 Olimpinės dienos rungtių yra **NEMOKAMAS** „LTeam“ dalyvio pasas, kurį atsiimti ir aktyvuoti galima renginio dieną **REGISTRACIJOJE**.

Aktyvuojant į pasą įrašomas dalyvio vardas ir pavardė, uždedamas specialus renginio antspaudas.

Pase bus galima rasti šventės programą, žemėlapij ir rungtių sąrašą su nurodytais taškais. Už įveiktą kliūtį ar atliktą užduotį dalyvis gaus tam tikrą kiekį taškų, kuriuos vėliau registracijoje galės išsikeisti į prizus, suvenyrus, medalius. Pateikus užpildytus pasus, suvenyrus bus galima atsiimti renginio dieną nuo **11 iki 17 val. REGISTRACIJOS VIETOJE**.

Gaukite „LTeam“ pasą užsiregistravę www.lteam.lt renginių skiltis, LTeam pasas.

DAUGIAU INFORMACIJOS SVETAINĖJE

www.lteam.lt

OLIMPINĖ DIENA

Panevėžys | 2018.06.02

ORGANIZUOJA

OFICIALŪS PARTNERIAI

MAKIMA

RĖMĖJAI

impuls

GLIMSTEDT

KOMUNIKACIJOS
PARTNERIAI

lyrtas.lt

LTeam

VISOS
LIETUVOS
KOMANDA

www.lteam.lt